PROMIN

ПРОМІНЬ

Ч. 11
ЛИСТОПАД
1980

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ
РІК XXI — ЛИСТОПАД 1980 — Ч. 11
Виходить раз у місяць
Видає
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ
Редагує Редакційна Колегія
Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN
No. 11 — NOVEMBER, 1980 — VOL. XXI
Monthly Publication
Published by
UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
Edited by Editorial Committee
NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$10.00
Передплата до інших країн	10.00
Поодиноке число	1.00

Передплату висилати на адресу:
PROMIN
P.O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$10.00
Subscription in other countries	10.00
Single copy	1.00

Address:
PROMIN
P.O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

Микола Верховинський — Пророкотали громовиці	1
Микола Верховинський — Напоєні дні	1
О. Івах — З літературної силуетки Ольги Кобилянської	1
З листів Ольги Кобилянської	4
Галина Сенишин — Видавнича діяльність Союзу	7
— Український Пласт	8
— 13-ий Конгрес Українців Канади	9
— Люба Жук концертує	10
СКВУ — Звернення Комісії Прав Людини	11
О. Райчиба — Міжнародна Амнестія	11
Л. Дражевська — Поставмо мистецький надгробник	12
О. Войценко — Звернення Архівного Комітету	13
— З проєктів Пров. Екзекутиви Альберти	14
Анна Горбай — Українська школа в Роблін	15
— Що для нас значить обновлення конституції	16
Senator Paul Yuzyk — The begining of civilization and the Trypilian culture	18
Eva Schacher — Seven Ukrainian's Art Inspires Reminiscing	19
Є. Білич — З окружного З'їзду в Толстой, Ман.	21
Відділ для дітей	22
— Громадська і родинна хроніка	23
— Річні звіти відділів	27
Квіти незабутнім	29
Стефанія Кульба — Довкола дому	32
Іванна Вахна — Українська вишивка	32
Something to think about...	33

НА ОБКЛАДИНЦІ: Жіночий хор — членки відділу Союзу Українок Канади ім. Софії Русової в Лонг Бренч, Онт. під управою Б. Боднарчук. Гл. ст. 25 „Вечір відзначення членок".

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	$ 0.50
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки України, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	0.10
Листки взорів з мистецької книжки, хрестиками, явор., низинкою	0.25
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня нар. Лесі Українки	2.50
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
П'єса, „За нами, сестри!", Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	2.50
Програма для садочків	1.50
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	2.50
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	0.50
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	7.00
50-річчя здобуття громадських прав Української Жінки, Г. Янішевська	0.75
Статут Союзу Українок Канади	0.25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК	7.50
Три сильветки, Л. Білецький	1.50
Українські коляди, С. Яременко	0.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	3.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	6.00
Я вернуся, О. Крамар	0.50
Pysanka: Icon of the Universe — Museum U.W.A.C.	3.95
"Ukrainan Canadiana" U.W.A.S.	12.00
The Development of Ukrainian Classical Music, D. Koziy	0.50
Візитівки, з смолоскипом, тузин	1.00
Портрет Лесі Українки	2.00
Картки на листи з конвертами, з смолоскипом, тузин	1.50
Макатки — сувенір з Ювілею 50-ліття Союзу	5.00
Прапорчики, на ньому смолоскип, тризуб, клиновий листок	1.50
„СМОЛОСКИП" — відзнака СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ	7.00
Срібні ложечки, з смолоскипом	9.50
Також маємо серветки, з смолоскипом, добра якість, тузин	1.25

Союз Українок Канади — Едмонтон, Альберта
UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
№25 11024 — 82 Ave.,
Edmonton, Alberta T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

З літературної силуетки О. Кобилянської

З Лесею Українкою та Марком Вовчком Ольга Кобилянська становить трійцю найбільших наших письменниць.

Марко Вовчок вперше вивела перед світом українську жінку в літературі, і заговорила до світу її милозвучною українською мовою. Леся Українка своїми бадьорими поезіями виступила проти плаксивих настроїв в нашому письменстві, додала мужности та відваги нам до боротьби з ворожими обставинами і доказала, що українська мова надається до писання і до клясичних драм великої мистецької вартости. А Кобилянська вперше змалювала нам тип модерної жінки, що хоче жити і працювати на різних ділянках життя нарівні з чоловіком. Та крім того, в усіх творах Кобилянська старалась вложити якнайбільше туги за всім тим, що гарне, що культурне в житті людини.

Коли Ользі Кобилянській йшло на 9 рік, батько її переїхав з родиною до містечка Кимполунґу, ради здоров'я. І там був він на посаді секретаря при старості через 15 літ. Отут в Кимполунзі Ольга почала ходити до народньої школи. Скінчила чотири клясі народньої школи і вдодатку ще доповняючий курс, і на тім шкільна освіта її скінчилася, бо Кобилянський спромагався тільки своїх трьох синів посилати до гімназії. Тоді на дівочу шкільну освіту ще мало звертали увагу навіть і панські родини. В родині Кобилянських було дві дочці та три сини, тож батько таки справді не спромагався дати всім своїм дітям таку освіту, якби йому бажалося було. Не ставало грошей і на те, щоб хоч час від часу книжок свіжих купити до домашньої бібліотеки. По скінченні народної школи Ольга, завжди охоча до науки, доповняла свою освіту читанням книжок, які визичала з міської бібліотеки та з деяких панських домів, отаких наприклад, як старости Кохановського, якого дочка, відома малярка, Авґуста Кохановська, була великою приятелькою молодої Ольги. В родини Кохановських Ольга була наче своєю, і там раювала вона, знайомлючись з гарними людьми, чудовою музикою та з всіми іншими признаками культурного життя.

Та, мабуть ще сильніший вплив як школа та родина Кохановських мала на Ольгу Кобилянську в тому часі чудова гірська природа: гори, скали, вічнозелені смереки, запінені потоки, журчачи з каменя на камінь, синя глибина небес, квіти, та гірські птахи. То велике замилування до краси гірської природи і витворило в душі молодої дівчини непереможну тугу. А часте самітне пробування Ольги серед отої гірської природи і родило сотні думок, що аж просилися на папір.

Примітка редакції:

Це одна з праць українського канадського поета Онуфрія Івана (1905 - 1964), скорочений реферат у 50-річчя літературної праці Ольги Кобилянської 1937 року, був опрацьований на прохання Централі Союзу Українок Канади для читання на святкуваннях по відділах Союзу. Листопад — місяць народження О. Кобилянської.

Микола Верховинський

Пророкотіли громовиці . . .

Пророкотіли громовиць,
Троїсти громи прогули —
І виросли хрести із криці
По тих, що в боях полягли.

Звели в шоломах горді чола,
Простерли в вічність рамена
І дзвонить синя даль над полем
У безконечних глибинах . . .

Горить десь заграва й не гасне
Хтось шепче казку давнини —
І ходить тінь проміннояснa
І сіє маки і терни . . .

— — —

НАПОЄНІ ДНІ

Простяглися шляхи у безмежі,
Загорнулись берез в опаль;
Сонце ниви промінно мережить
Грає в сурми акордами даль . . .

І палають кармінами гори —
І спивають останки роси;
Сонце стріли мече крізь простори,
І криваво згарають ліси . . .

І в шоломах на полі кривавім
Йдуть за сонцем напоєні дні —
І бандури рокочуть про славу
І тамбури гудуть в далині . . .

Простяглися шляхи у безмежжі
Загорнулись берези в опаль;
Сонце ниви промінно мережить —
Грає в сурми акордами даль . . .

Тоді серед інтеліґенції на Буковині мала сильний вплив німецька культура, бо німецьку мову вживали і по школах і по урядах. Та й книжок найлегше тоді можна було набути в німецькій мові. Тож не дивно, що і діти інтеліґенції на Буковині були тоді під сильним впливом німецької культури. Книжки українські тільки випадково попадали до таких родин. Тож не було що читати по-українськи. Оце і пояснює, чому і Ольга Кобилянська спершу почала писати по німецьки. А було її тоді не більше, як 14 років. Та крилась вона з своїми записаними думками, бо заохоти до писання напевно ніде не стрінула б. Такої заохоти не могла сподіватися навіть і від батька або своїх братів.

Аж на 17-му році життя Ольга Кобилянська вперше стрінулася з українською студенткою, що готовилася, щоб здати гімназіяльну матуру та записатися на студії медичні в університеті. Цією дівчиною була Софія Окуневська, дочка повітового лікаря. І оця свідома українська дівчина заговорила до Кобилянської українською мовою і переконала її, що й вона повинна такою мовою писати свої твори. До того часу вміла Кобилянська писати по-українськи тільки перестарілою етимологією. А Софія Окуневська навчила її легкого способу, писати фонетикою, так як тепер пишемо. Крім того Софія Окуневська познайомила Ольгу і з своєю своячкою, відомою українською письменницею, Наталією Кобринською. А Кобринська ще сильніше піддала Ользі духа, щоб вона добре навчилася української мови, та й щоб тільки тієї мови вживала до писання своїх творів.

Стріча Ольги Кобилянської з Софією Окуневською та Наталією Кобринською була переломовою хвилиною для неї. Кобилянська аж тоді стала свідома, хто вона така, про що повинна писати і якою мовою. Вона тоді наче знов на світ народилася. Воскресла в ній нова охота до писання і віра у свій письменницький талант.

У 1889 році батько Кобилянської подався на пенсію і перейшов на спокійне життя в селі Димка в серетському повіті: Хоч і життя на селі не було сприятливим, щоб Кобилянська могла свобідно та з надхненням писати свої твори, то все ж таки могла вона бодай зблизька приглянутися селянському життю. Пізніше Кобилянська використала свої спостереження на селі до писання легкої повісти з селянського життя. Та повість називається „Земля".

По двох роках побуту на селі, в 1891 році, родина Кобилянських перенеслася на сталий побут до міста Чернівці, що було тоді осередком українського життя на Буковині. І аж тут письменницький талант Кобилянської знайшов сприятливий ґрунт в повній красі та силі розвинутися.

В Кимполунгу та Димці Кобилянська наповнила своє серце та душу красою гірської природи та любов'ю селян до землі. Мовляв, надихалася Кобилянська красою та силою природного життя замолоду в горах та на селі, а опісля черпала вона з своєї душі цілими пригорщами оті скарби молодечих вражінь і надаючи їм закраски своєї вдачі й таланту, переносила їх на папір. І тому то твори Кобилянської такі свіжі та повні молодечої сили. Значить, що вийшло на користь і її самітнє молодече життя серед гірської краси на Буковині.

Сила гірської краси і самітність духова були тією силою, що спонукали Кобилянську взятись за перо. Не мала вона з ким поділитися своїми думками у маленькім буковинськім містечку та на селі, коли почала викладати свої думки на папір. А почала писати вона ще тоді, коли було її тільки 14 літ. Свою ж першу повість „Людина" написала вона 1887 року. Другу свою повість „Природа", написала рік пізніше. Тоді почала Кобилянська писати і свою велику повість „Царівна". Як сама авторка пише у своїх споминах, писала вона „Царівну" кров'ю свого серця, бож майже все в тій повісті взяте з її власних переживань.

Вислала була Кобилянська свою повість „Людина" до поміщення в альманаху „Перший Вінок", однак повість не була поміщена там через брак місця. Оця перша невдача побачити свій твір друком безсумнівно мала пригноблююче враження на молоду Ольгу. Та коли ту коротку повість побачив німецький редактор Мамрот у німецькій перерібці він написав до Кобилянської листа в якім признав їй письменницький талант і заохотив до дальшої праці. І був би він навіть і помістив ту повість у своїм часописі, якби була коротша. Та коли Кобилянська знов переробила свою повість і написала її по-українськи, вона вислала до часопису „Правда", однак там її не прийняли, та ще й зганив редактор Кобилянську за те, що добре не знає української мови. Отак молода письменниця замість заохоти стрінулася ще й з докором, і то від своїх. Видруковано цю повість аж 1894 року в часописі „Зоря". І тоді звернула увагу на молоду буковинську повістярку уся

українська інтелігенція. Вкінці Ольгу Кобилянську визнано талановитою молодою письменницею.

Та ще більше звернено увагу на Кобилянську 1895 року, коли появились друком такі її літературні нариси як „Час", „Банк Рустикальний", „Мужик", „Мати Божа", „Битва" і велика повість „Царівна". В „Царівні" Кобилянська розказала про свої власні молодечі спроби стати письменницею. Вперше в тій повісті виведено на світову сцену модерну молоду жінку, що не вдоволяється бути тільки господинею в хаті, але бажає бути свобідною, брати участь і в усіх інших ділянках життя, нарівні з чоловіками.

У Чернівцях Ольга стрінулася з Лесею Українкою. І ця молода поетка з України ще більше підбадьорила та додала заохоти Кобилянській до дальшої літературної праці.

Писала Кобилянська не тільки новелі та повісті, але й короткі нариси та дрібні поезії в прозі. Свої поезії в прозі Кобилянська називає каплями своєї крови. Пише Кобилянська про них.. „Повстали вони з хвилин, в яких я чулася понижуваною, скривдженою, несправедливо осудженою, одним словом ... я плакала поезіями в прозі".

Запізналася тоді Ольга Кобилянська і з молодим поетом-письменником, Осипом Маковеєм. І власне Осип Маковей був тим першим літературним критиком, що пізнав у творах Кобилянської великий та оригінальний талант і написав дуже справедливу та прихильну літературну оцінку як вступ до повісти „Царівна", що вийшла книжкою 1896 року. Писав він тоді:

„В Кобилянської, як писательки, вдача наскрізь поетична, незвичайно вражлива, повна мрій і туги, глибоко відчуваючи як красу життя, так ще більше грубости його, іменно ці, що дотикаються безпомічної, самітної жінки серед наших прикрих обставин життєвих і товариських, при тім бистроумна й горда в добрім значінні цього слова. ...її менші новелі й нариси — то правдиві поезії в прозі. Така „Битва" — то незрівнаний опис гірської природи, повен такого щирого поетичного чуття і величі, що заставляє нас неложно тужити за погибшими пишними смереками, немов за хоробрими вояками, що полягли на полі битви".

Пізнав Маковей та й належно оцінив великий талант Кобилянської ще тоді, коли їй було тільки 33 роки. І оцінка Маковея остається найсправидливішим голосом критики про талант

Ольга Кобилянська

Кобилянської аж до цього часу. Навіть і такий історик української літератури як Єфремов своєю оцінкою зробив тільки кривду Кобилянській, роблячи їй закид, що, мовляв, Кобилянська пробувала але невдало, нащепити „ніцшеанський" тип надлюдини у нашім письменстві. Також не зрозуміла була для Єфремова ота велика туга Кобилянської за тим всім, що визначається красою в житті. Правда, Кобилянська читала твори Ніцшого, але ті твори тільки їй додавали духа бути самостійною та витривалою у своїй праці. Але зовсім не правдивий отой закид, що нібито Кобилянська наосліп наслідувала Ніцшого у його філософічних міркуваннях. Також несправидливий і той закид, деяких критиків, що нібито Кобилянська перетягала на українську арену людей та погляди норвезького драматурга Ібзена. Бо ж Кобилянська є сама собою надто великим талантом, щоб потрібно їй було когось наслідувати. А те, що в Кобилянської творах скрізь стільки замилування до краси й туги за красою, то навіть і добра поява в нашій літературі. Та це ж те, що буде нас безупинно поривати до вищої культури.

За „Царівною" появилися з-під пера Кобилянської такі короткі новелі, як „Некультурна" та „Мелянхолійний вальс". А за ними появилася друком 1901 року велика повість „Земля", з селянського життя, опісля вийшла мала новеля „Ніоба". А 1908 року вийшло друком прикрасне оповідання „В неділю рано зілля копала",

основане на народній пісні. Три роки пізніше вийшла в світ велика повість Кобилянської з життя української інтелґенції — „Через кладку", найбільш улюблена новість самою авторкою. 1913 року вийшла з друку коротка новеля „За ситуаціями". А в 1926 році вийшла велика повість з-під пера Кобилянської „Апостол черні". Крім того Кобилянська написала багато дрібних новельок та нарисів, які мають велику літературну вартість.

Померла Ольга Кобилянська в Чернівцях 21 березня 1942 року.

Ім'я Ольги Кобилянської назавжди лишилось в історії українського письменства записане золотими буквами, як першорядної української повістярки, з чутливим серцем поетки. Українському жіноцтву вона поставила в своїх творах типи модерної відважної, культурної та невсипущо працьовитої жінки. І за той ідеал української жінки назавжди остануть вдячні своїй великій письменниці, Ользі Кобилянській.

О. Івах

З листів О. Кобилянської

№ 58. ДО ВАСИЛЯ СТЕФАНИКА

28 вересня 1898 р. Чернівці

Ласкавий пане!

Порядкувала я межи листами своїми в шуфляді і між іншими мала і Ваші в руках. В однім з 8/VI стоять отсі слова: „Як приїдете до Б(елелуї), то я буду Вашим проводатором по полю, бо я сусід Ваш буду дуже близький. Лише аби борше Ви були моєв сусідков". Се справді гарні і приязні слова, що Ви їх мені писали. Давно писали. Тепер настала осінь, город, що я його так дуже люблю, широкий пишний город, з поважними густо заслоненими алеями старих дерев, вже тихий. Саме пожовкле листя опало на чисті стежки, багато і грубо — люди нараз покинули його, і я знов ходжу до нього.

П'ю тую глибоку тишину, що розкинулася по всіх алеях, здоровлю її! Відтак — самота, горда така і все однакова, злучається з тишиною, розпаношилася і знову мене приймає. Я рада тому.

Оповідаю їй все, що прожила я під час часу, як не приставала з нею. Оповідаю їй, між іншим, і про Вас. Як прийшли Ви до мене по раз перший і я дивилася на Вас зчудованими очима. Великий якийсь птах, незнакомий мені, що злетів звідкись, чудний такий!

Про молодесеньку ніжну приязнь, що розвивалася і пригадувала чистотою і безкористею своєю білого цвіту лілії тої, що Ви її взяли від мене, відвідуючи мене по раз перший і послідній в Б(елелуї), і як вона відтак загинула. Була десь комусь на заваді і загинула.

Послідні листки її — цвіту того безкорисного — зів'яли і про тії послідні листки її оповідаю я самоті тій препишній, що приймає мене все радо до себе.

Вона слухає.

Але і Ви слухайте. Як злягне глибока тишина округ нас, — вечірньою порою, а може, і ніччю, як спати не можете, або і ранком, як сонце стане прокидатись, тогди слухайте.

Почуєте сміх її. Зразу тихий, а потому голосний сміх, і то все з оповідань моїх . . .

Я страшно з себе невдоволена. Можу сказати, що ненавиджу себе. Суть в мене хвилі такі, і в таких хвилях я дуже нещаслива.

Маю виразне почуття, що тягну тінь за собою і що тінь кинув хтось на мене. Коли я ніколи в життю жадного зла не заподіяла. Ні, пане Стефаник, я ніколи свідомо не завдала болю, хіба що, може, тепер недавно?

Був в мене тому дві неділі яструб. Мав пострілене крило. Я доглядала і пильнувала його, а він дивився на мене ворожими очима і їжився. Дряпав, кусав, коли я м'яса подавала. Я була б його на волю пустила, але що боялася, що попадеться в руки грубі — я вже воліла, щоб ненавидів мене, а в мене загиб. А він бив крильми, ненавидів і загиб. Здається, й о м у заподіяла я свідомо болю.

Маю виразне почуття, що тягну тінь за собою, і вона болить мене і справляє жаль. Я хочу її стрясти з себе, її і жаль той, котрий викликає тінь тая. Не знаєте Ви лік на тее? Нема вже цвіту лілії. Чистого, безкорисного. Загинув. І як я вже в „Valse melancolique" писала: „Одні лілії не оживають вдруге".

Пишу много, запираюся в себе, і ходжу много в город. Нога тоне в опавшім листю дерев, розкошує — а очі шукають тужливо чистого цвіту лілії . . .

Бувайте здорові.

Оль. Кобилянська

* * *

№ 59. ДО ОСИПА МАКОВЕЯ

11 листопада 1898 р. 11/II 898. Чернівці.

Передвчора вернула я з Болехова. Дома застала я все по-старому і те, що я була у Львові, видається мені тепер як сон. Я з Вами не го-

ворила посліднього вечора... мені було дуже жаль (...). Мені було жаль, бо я вже тепер напевно знаю, що для них Ви лиш сила робоча, підрядна, котрій вони ніколи не дадуть розвинутися. „В нього нема літературного смаку, але він добрий робітник, ми то знаєм..." Я ніколи не намовляла Вас вернутися назад, Ви се знаєте, або покинути літературу, мені все здавалося, що Ви би все за тим колись жалкували, але тепер мені страшно жаль, що Ви тамтуди пішли. Ви мені мусите цілком виразно написати, що Ви там є, і чи Ви є з того Вашого заняття задоволені. Се я хочу від Вас самих почути — не яко „Оль. Кобилянська", лиш яко добрий товариш Ваш, котрий, хоть би і за морем був, — буде незмінний. Добре? Як Ви незадоволені, так верніть до нас назад, тут Ви будете мали більше часу для себе і не будете ніким стіснені. Не знаю, чому не міг би талант Ваш не розвиватись тут — тому, що нема багато патріотів? Як розвинувся Федькович? Там Ви пропадете, а тут Ви можете інше становисько зайняти, там Вас і воздух той препоганий уб'є — верніть назад! Я знаю, Ви будете гадати, що з мене говорить сама „жінка" — і більше нічо, але що з того? Що я винна, що я не мужчина? Але коли я із жіночими очима виджу, як що не добре, так чому я не маю слушність мати. Там є і без Вас досить робітників, а тут нема. В нас Ви будете щось більшого; я се думаю в тоншім значенні того слова, то є Ви б могли краще розвинутися. Єсли Ви там цілком задоволені і єсли відчуваєте, що будете задоволені і на будуче, то я замовкну, але єсли в Вас не відзивається сатисфакція — так не обманюйте себе. Не гнівайтеся, що я Вам се пишу, але я не можу мовчати. Може бути, що матимете мені се за зле... не знаю... беріть, але і подумайте над тим, що я Вам пишу. Якби я могла цілими пригорщами набрати всього добра для Вас, я б його набрала, але що його сама не маю, то поділюсь з Вами хіба лише тим, що мені здається добрим, — думками.

Я є Вам вдячна, що Ви намовили мене поїхати до Львова, але я була рада, коли вертала назад. У Кобринської проминув мені час дуже гарно. Дуже гармонійно. Вона прекрасна людина, і мені встидно, що були в мене хвилі, в котрих я клонилася вірити, що вона мені завидує. Вона мені не завидує, не завидувала ніколи, се вона навіть не може, бо на те заінтеліґентна і заталановита. Я навіть з нею ніколи не можу мірятися, в своїх письмах ми так є відмінні, що одна другу ніколи не „перепише". В неї є літературне образование, чого в мене нема і не буде. Колесса страшне зблямувався, що поминув її в своїм відчиті; повинен був про неї бодай те сказати, що поляки говорять, чи там, властиво, пишуть. Наші люди не вміють її цінити, і єсли би поляки таку жінку мали, вони би її інакше трактували. Колесса був повинен трохи ліпше розглянутися в працях її, був би переконався, що і вона причинилася до розвою руської літератури і національного життя. Про мене міг і мовчати — я молодша; є ще час про мене говорити. Я би дуже хотіла, щоби Ви з Кобринською добре жили. Не думайте, що вона все така, якою буває, коли говорить про саму літературу, жіночі права і т. д. Якби Ви її так знали, як я, бачили її раз в її хаті між чотирма стінами, тихою і глибокою, — Ви б її дуже поважали. Жодна з всіх Ваших львівських пань не може рівнятись з нею... з її духом, ні, із тонкістю її чувства. Ага, одна дамочка, з котрою Ви маєте разом ніби якусь повість писати, сказала про Вас, що якби вона хтіла, то Ви би в кожній хвилі в ній розлюбились, і лише вона має над Вами милосердіє та не хоче Вам життя затроювати. Вона має мужа. Цікаво, як вона на „любов" задивляється і яку ролю грає вона в відносинах до її мужа...

У Львові пізнала я одну старшу даму (туди хтіла я з Вами йти), котра є товаришкою пані de St. Croi* (в Парижі) і котра дуже радила мене післати свої письма до неї і покликатись на ню. Дала мені адрес її і я маю до неї, до тої пані Croi писати. Показала мені її фотографію і аж по тій пізнала я, хто се пані de Croi. По імені я не могла собі пригадати. Я бачила її портрет в „Moderne Kunst"**, читала її біографію і одну повість. Вона дуже значна особистість в Парижі, приймає в своїх салонах різних літератів, артистів і високих інших осіб. В молодих літах була з одною родиною і в Галичині — і її займають русини, і вона хоче про них знати і їх літературні твори на французьке перекладати. Вона по-німецьки знає. Навесні приїде, може, в Галичину і Буковину. Я напишу небавом до неї, а відтак пішлю те, що маю в німецькім, а і Вашу „Савчиху", як годитесь на те, напишіть, чи хочете? Про ту справу хтіла б я з Вами і усно розмовитися. Представте

* Де Ст. Круа (франц.)
** Новітнє мистецтво (нім.)
*** В купе з Віргінією (нім.)

собі мою превелику утіху, коли я нараз в Станіславові в Coupe з Virgini'єю *** побачилася. Ми так страшне обі утішилися, що два рази цілувалися, що цілком нашим звичаєм не буває, а прочі баби в Coupe усміхнулися на ту утіху (...).

Ви приїдете до нас на ювілей? Приїдьте, приїдьте. Се буде прекрасно, як Ви приїдете, а мені справите тихий нечутний ювілей. Про се послідне не гнівайтеся. Я нині в такім проклятім настрою, що не може мовчати. Не гримайте на мене знов по-медвежому, і я буду знов якийсь час мовчати. Ви будете могли до мого брата Юліяна заїхати, вони обоє гостинні люди.

Дома застала я лист від Морачевської з Аббації. Пише до мене, як до свого ідеалу, але я вже не можу „реаґувати" на ту теплоту серця, пропало. Я була для неї вірна, як собака, але вона сама відопхнула мене від себе. Поволі-поволі. Мене все буде щото до неї в'язати — може, минувшість — і те, що найкращі літа прожили ми разом, але тепер моя душа не отвориться перед нею, як давно, не можу чомусь, жаль мені, але не можу.

Франко обіцяв мені якісь книжки дати до читання, і я мала перед від'їздом піти ще до них додому. Рано ми трохи заспали, а хоть я і зібралася, то казали, що ми спізнимося до потягу, і я вже лишила ту візиту.

Може би, Ви були такі добрі і привезли їх мені. Єсли би Вам не справляло те клопоту. Чи фотографії вже готові? Хто мені мій образ пришле? Ви? Єсли Ви, так прошу не платіть пошту, я вже тут сама заплачу. Я дуже цікава на ту „комедію". На другий місяць пішлю Вам малий образок свій; тепер я не маю грошей, я не забуду.

Боюся, що наше помешкання буде дуже зимне і то буде гірко. Казала Virginia, що в Вас в хаті „sehr ordentlich" *. Шкода, що в Вас не була, була би-м Вам надробила паперу, абисте були мали за ким прятати, бо не знаю, хто там має в Вас смітити!

Я ще Вам маю багато говорити, але то вже на другий раз. Нині доста, та й чогось мене і голова розболіла. Знаєте мені тепер чомусь нікого а нікого не хочеться бачити. Так боюся, щоб мене ніхто з знакомих пань тутейших не відвідував . . . а відчуваю, що прийдуть. Поздоровте Франкову від мене. Се дивне, як вона мою симпатію здобула. Маленька така, а бистра — чистий чортик.

Здоровлю Вас щиро,

О. Кобилянська

Відпишіть, але не сваріть моцно, я так дуже того боюся! Воно і без того погано жиється.

Давала мені Кобринська тії два нариси, що Ви взяли за твори Ярошинської. Я здивувалася. Вам, очевидно допекло вже письмо Ярош(инської) і Ви читали їх з пересудом, бо сам с т и л ь зраджує вже не Ярош(инську). „Весна" слабша, але оба по-модному писані, і могли увійти в „Вісник".

* Всюди порядок, дуже чисто (нім.)

В СПРАВІ РІЗДВЯНИХ ПРИВІТАНЬ

Друзі і приятелі сподіваються святочного поздоровлення одні від одних. "Промінь" є нашим найщирішим приятелем для нас усіх. Він завжди спішить ділити — чи то Вашу радість, чи смуток, чи понесе вість по світі про нашу громадську працю. Тому сподівається Різдвяних привітань.

Отже саме тепер пора почати збирати Різдвяні привітання для журнала — від відділів, від підприємців і професіоналістів, і особисті. Ввиду теперішньої ситуації "інфляції" ми мусимо шукати шляхів щоб вдержати наш "Промінь" при житті.

Редакція і Адміністрація

МИ ЩИРО ДЯКУЄМО

В часі 16-го Собору УГПЦ, який відбувся в місяці липні ц. р. в домі добр. Юстини Лучак відбулось гостинне прийняття для добродійок. Тут мали нагоду обмінятися думками та поділитися різними інформаціями.

Ми з Едмонтону маємо шану і приємність скласти щиросердечну подяку добродійкам у Вінніпеґу, що цю зустріч уможливи.

З цієї нагоди складаємо $10.00 на „Промінь".

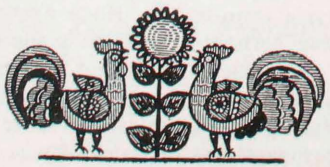

Видавнича діяльність Союзу

„Книги — морська глибина
Хто в них пірне аж до дна,
Той хоч труду мав досить,
Дивнії перли виносить".

Іван Франко

Місяць жовтень призначений нашою громадською опінією тематиці й значенню друкованого слова в формі книжки, журналу чи якогось періодика. В цьому місяці провадиться широка й всебічна кампанія для матеріяльної піддержки видавничого фонду в формі закупу вже друкованих книжок, чи збирання пожертв на видання плянованого друкованого слова.

Наша організація Союзу Українок Канади вже від 25-ох років присвячує належну увагу видавничій ділянці, слідкуючи в своїй організаційній праці за потрібною, в даний час, інформативною книжкою. В такий спосіб завдяки зорганізованому в 1954 р. спеціяльному фондові під іменем „Видавничий Фонд імені Наталії Кобринської" появилося досить значне число книжок, які знаходяться по різних державних чи університетських бібліотеках, чи збагачують приватні книгозбірні. Майже в кожній хаті знаходяться книжки такі як: Куховарська книжка — Савелі Стечишин, Ukrainian Embroidery Designs and Stiches, Icon of Universe та Canadiana, не згадуючи вже багато інших.

Заклик на пожертви до „Видавничого Фонду імені Наталії Кобринської" організаційним порядком через щорічні „Анкети" чи особні заклики в додатках до „Обіжників" стали нормальним явищем. Але ось, в нашому щоденному громадському житті, виявилась велика потреба культурно-освітнього „Довідника" — підручної книжки для широкого, інформативного ужитку про найважніші події з нашого національно-історично - культурно -літературно й релігійного життя.

Ця заплянована підручна книжка повинна стати для нас третім Євангеліем після Шевченкового Кобзаря для всестороннього обзнайомлення нашого членства, як також і для інших, хто цікавиться українською культурою, мистецтвом і іншими ділянками українського народу.

Заплянована книжка „Довідник" знаходиться вже в останній стадії видавничої підготовки. Вона має охоплювати сім різних ділянок українського національно - культурного джерельного матеріялу, як: 1) література, 2) найвидатніші сильветки нашої історії, 3) образотворці, 4) артисти українського театру, 5) композитори, 6) національні свята, 7) релігійні свята.

Текст цієї книжки буде поданий в двох мовах: українській й англійській для масового розповсюдження, щоби уможливити як найширше обзнайомлення з правдивими джерельними фактами всестороннього розвитку української нації.

Крім „Довідника" знаходиться в майже останній стадії редакції також „Історія організації Союзу Українок Канади за пів століття". Знову, ця книга буде організаційним літописом пророблені праці нашої організації, яка буде служити історичним матеріялом для пізнання й оцінки цієї великої й мозольної праці нашого жіноцтва в розбудові нашої надзвичайної, свободолюбивої країни — Канади, в якій довелося нам жити, плекати й розвивати наші дорогоцінні звичаї, культуру й мистецтво.

З цієї причини відкривається кампанія на „ВИДАВНИЧИЙ ФОНД імені НАТАЛІЇ КОБРИНСЬКОЇ" в цілі як найскоршого видання „Довідника" й „Історії Союзу Українок Канади" з вірою, що український загал зрозуміє важність цієї справи й своїми пожертвами на ту ціль прискорить її завершення.

Пожертви посилати на:

Союз Українок Канади — Видавничий Фонд

Ukrainian Women's Association of Canada
Publishing Fund

#A25, 11024 — 82 Avenue
Edmonton, Alberta T6G 0T2

Галина Сенишин,
референтка Видавничого Фонду

Український Пласт

Організація Української Молоді, УКРАЇНСЬКИЙ ПЛАСТ, постала в роках 1911 - 1912. Українська нація, нарівні із іншими передовими народами світу, стала до змагань за виховання здорового тілом, сильного духом та національно свідомого НОВОГО українського покоління.

Основники Пласту брали до уваги виховний український досвід, потреби українського народу, як рівнож взорувалися на англійській організації скавтів — як це зробили і всі інші держави і народи світу.

Назву організації і діловодства взяли вони із козацької традиції. „Пластунами" називали запорожці вірних, відважних козаків, які зручно вміли підходити ворога в степовому чи гірському терені, в кожній ситуації вміли собі порадити, та ще й прийти другим з допомогою.

Основниками Пласту були д-р Олександер Тисовський, Петро Франко (син письменника Івана Франка), та студент університету Іван Чмола.

Пласт зразу поширився в Галичині (1912 - 1914 рр.), і Львів став осередком пластової праці. Там створено перший пластовий провід, там теж появилися перші пластові підручники: „Пласт" — д-ра О. Тисовського і „Пластові гри та забави" — П. Франка.

На Придніпрянщині почали діяти в тому часі гуртки „Бойскавтів", (Харків, Київ, Бахмач), але перша світова війна ті починки перервала.

По світовій війні Пласт скоро поширюється на всіх Західніх Українських Землях: В Галичині, на Волині і на Закарпатті та розгортає широку діяльність. Пластові гуртки постають усюди, де живе передова українська молодь, шкільна, ремісничa і селянська. Відбуваються численні табори і мандрівки, вишколюються пластові провідники в окремих вишкільних таборах. В 1922 р. появляється книжка-підручник д-ра Тисовського „Життя в Пласті" та починає виходити пластовий журнал „Молоде Життя".

Спершу до Пласту належить тільки молодь від 12 до 18 років. Коли однак пластуни покінчили школи і віком переступили границю приналежности до юнацтва, почали організуватися відділи старшого пластунства, а опісля і пластових сеньйорів. Усім Пластовим Уладом керувала Верховна Пластова Команда з Верховним Отаманом на чолі.

Польська влада, одначе, цілий час вороже ставилася до Пласту і вкінці в 1928 р. заборонила Пласт на Волині, а в 1930 р. і в Галичині. Сконфісковано все пластове майно, замкнено пластові домівки, і ув'язнено деяких провідників. Пласт, одначе, не здався. Працю продовжувано у тайних гуртках, а ширшу виховну працю продовжено у леґальній формі: повстає КВОММ (Комісія Виховних Осель і Мандрівок Молоді), яка організувала табори та видавала нові пластові журнали „Вогні" та „На сліді". Діяльність КВОММу продовжувалася аж до вибуху 2-ої світової війни в 1939 р.

Також на Закарпатті Пласт продовжував свою працю аж до часу мадярської окупації, та підпорядковувався все т. зв. Пластовому Центрові, що був тоді пластовим проводом.

Поза межами України українська молодь теж вела свою працю в пластових гуртках, що об'єднувалися в „Союз Українських Пластунів Еміґрантів" з осідком у Празі.

З приходом гітлерівської влади до Чехо-Словаччини розв'язано останні леґальні пластові відділи. Також в часі німецької окупації Пласт був заборонений в Галичині; пластуни одначе продовжували дальше свою працю в знову н о в і й організаційній ф о р м і: створено „ВСУМ" — „Виховні Спільноти Української Молоді" і почав виходити журнал „Дорога".

По другій світовій війні, з приходом альянтських військ до Німеччини і Австрії, Пласт відразу відновив свою діяльність серед української молоді згуртованої в численних таборах українських переселенців. Пластові відділи повстають масово по всіх скупченнях українців. Пластовим осередком в час цієї доби стає Мюнхен, як місце осідку Проводу СУПЕ — „Союзу Українських Пластунів Еміґрації". Жива діяльність СУПЕ є знана всім, що в рр. 1945 - 1948 перебували в Німеччині й Австрії.

Під час років 1948 - 1951 українські пластуни роз'їхалися на всі сторони світу, і негайно всюди розпочали пластову роботу. Пластові відділи постають в Америці і Канаді, в Англії і Австралії, навіть в Тунезії в Африці. Провід СУПЕ, Головна Пластова Старшина, переїздить майже в цілості до Півн. Америки і дальше працює над розробленням пластової діяльности в нових і зовсім відмінних умовинах життя українських спільнот на нових місцях поселення.

(Докінчення на стор. 9)

13-ий Конґрес Українців Канади

Ювілейний 13-ий Конґрес Українців Канади відбуто з повним успіхом у Вінніпеґу від 11 до 13 жовтня 1980 при участи 515 делеґатів і 27 зареєстрованих гостей, разом 542 учасників, які репрезентували українські громади головних провінцій нашого поселення: Британської Колюмбії, Альберти, Саскачевану, Манітоби, Онтаріо і Квебеку. Д-р М. Марунчак, виголосив ювілейну доповідь „Сорок років КУК на передовій сторожі української культури і самобутности".

Конґресом проводила Президія в складі: предсідник — адв. П. Саварин з Едмонтону, заступники предсідника — Я. Білак і М. Барабаш оба, оба з Торонта, і секретарі — пані А. Вах з Вінніпеґу і П. Михайлишин з Тандер Бей. Загальне звідомлення про працю Централі КУК за останні три роки представив екзекутивний директор д-р С. Яр. Кальба. Це звідомлення доповнили: голова Комісії Канадських Справ д-р П. А. Кондра, який звернув головну увагу на справу ревізії канадської конституції, і голова Комісії Прав Людини А. І. Яремович, на якого пропозицію Конґрес схвалив дві резолюції відносно виступу Канадської Делеґації на Мадридській Конференції.

На пост президента Централі КУК вибрано з-поміж трьох зголошених кандидатів Івана Новосада з Вінніпеґу, який упродовж останніх каденцій засідав як член Екзекутиви Президії КУК, що дало йому нагоду добре запізнатися з усіми справами діяльности КУК. Рівночасно Конґрес наділив званням Почесного Президента о. д-ра С. В. Савчука, який входив до складу першої Екзекутиви КУК, як заступник президента, а відтак як діючий президент Централі КУК. Конґрес схвалив резолюцію, на основі якої до складу Екзекутиви Президії КУК з дорадчим голосом включено д-ра С. Радчука, як бувшого президента Централі КУК.

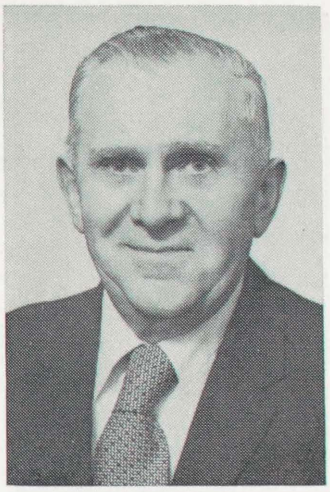

Іван Новосад, нововибраний президент Комітету Українців Канади

Взявши до уваги випрацьовані пропозиції Конґресової Статутової Комісії 12-го Конґресу під головуванням адв. Я. Ботюка, на внесок уступаючії Президії, Конґрес прийняв рішення на основі якого до складу Екзекутиви Президії КУК увійшли по одному представникові репрезентанти молодечих організацій: Пласт, СУМ і ОДУМ, з тим що інші молодечі організації будуть мати ту саму позицію в Екзекутиві Пребзидії КУК з хвилиною приступлення їх до складу Централі КУК.

УКРАЇНСЬКИЙ ПЛАСТ

Як вислід наполегливої підготовчої праці та пильного проаналізування можливостей і потреб виховання української молоді і дітвори на чужині, в дня 1 - 3 січня 1954 р. відбувся в Америці П'ятий З'їзд Союзу Українських Пластунів. З'їзд цей вирішив всі важливі і трудні проблеми — правні, організаційні і найважніші — виховні.

З огляду на те, що Пласт, який вийшов з рідного краю, діє тепер по різних країнах світу, повстали всюди силою обставин самостійні Крайові Організації. Тому З'їзд і вирішив створити **Конференцію Українських Пластових Організацій,** яка заміщаючи дотеперішній СУПЕ, матиме за ціль координувати працю і співпрацю поодиноких Крайових Пластових Організацій та ведржувати одність ідейних підстав і виховних метод українського пластового руху.

НОВІ НАДІСЛАНІ КНИЖКИ

DOCUMENTED PERSECUTION — Ukrainian Women in the Soviet Union, compiled by Nina Strokata. Translated and edited by Myroslawa and Wolodymyr Hruszkewych. Smoloskyp Samvydav Series. Smoloskyp Publishers, 1980. Baltimore - Toronto.

Андрій Качор — ЄВГЕН ХРАПЛИВИЙ. З приводу 30-ліття смерти передового українського економіста і дослідника сільського господарства. Українська Вільна Академія Наук. Вінніпеґ, 1980.

Люба Жук концертує

Під таким заголовком престижеве видання (журнал) Університету МекҐілл в Монтреалі, під назвою „Мюзік МекҐілл", яке появляється два рази в році і яке інформує про важливі події на музичному факультеті та про особливі досягнення членів факультету, помістило в останньому числі (літо 1980) знимку проф. Люби Жук та інформацію про її недавні два концерти: Монтреальську премієру „Конструктора", твору українського композитора Маріяна Кузана з Парижу та про Ювілейний Концерт в Торонті для вшанування 90-ліття Левка Ревуцького та 100-ліття Станіслава Людкевича. „Мюзік МекҐілл" зазначує, що цей концерт „вшанував двох великих українських композиторів" (гонорінґ ту мейджор Юкренієн композерс). Під час останнього сезону Люба Жук виконувала українські фортепіянові твори також поза Канадою. В лютому місяці цього року вона відбула довгу концертову поїздку, від Гонолюлю (Гаваї) почавши, почерез Японію, Філіпіни аж до Гонґ Конґу. У всіх своїх сольових виступах Люба Жук виконувала рядом з творами світової музичної літератури також твори українських композиторів: Мирослава Скорика, Володимира Грудина та Федора Якименка.

Люба Жук концертує також часто зі своїм братом Іринеєм, виконуючи твори для двох фортепіянів. В програмах концертів цього фортепіянового дуету (ансамблю) є завжди твори українських композиторів. І так, в минулому сезоні Люба та Іриней Жук концертували в Гамільтоні, Ґвелф, Монтреалі та в Кінґстоні і виконували в програмах тих концертів твори Юрія Фіяли („Кончерто до Камера", — присвячене Любі та Іринеєві Жюк; премієра: Едмонтон, грудень 1978), Ігоря Білогруда та Федора Якименка.

В минулому році (квітень 1979) Люба та Іриней виконали цілогодинну програму на канадському державному радіо Сі-Бі-Сі, включаючи до неї твори Фіяли та Білогруда.

В інтерв'ю підчас тієї програми Люба Жук звітувала обширно про обох цих композиторів та підкреслювала зокрема характерні українські елементи у їх творах.

Під цю пору Люба та Іриней Жук приготовляють твори для двох фортепіянів канадського композитора Гіллі Віллена, якого 100-ліття з дня народження припадає якраз на цей біжучий рік. Впродовж 1980 року у всіх музичних центрах Канади відбуваються ювілейні концерти для вшанування творчості Гіллі Віллена, одного з найвидатніших канадських композиторів. В місяці грудні Люба та Іриней Жук виступатимуть у таких ювілейних концертах в Монтреалі та в Кінґстоні.

Новий осінній сезон вони розпічнуть гостинними сольовими виступами в програмах концерту відомого Візантійського хору в Голляндії під час його північно-американського турне.

ВИСЛОВИ ПРО РІДНУ МОВУ

У рідній мові чується голос предків, у ній відлунюють перегорнені сторінки історії свого народу.

* * *

До скарбниці рідного слова складає одне покоління за одним плоди глибоких сердечних порухів, плоди історичних подій, вірування, погляди, сліди пережитого горя і пережитої радости.

* * *

... рідна мова це невід'ємна частина батьківщини, голос свого народу й чарівний інструмент, на звуки якого відгукуються найтонші й найніжніші струни людської душі.

* * *

Адже від мови наших підручників, газет, науково-популярної та художньої літератури багато залежить чи мова мільйонів читачів удосконалюватиметься й збагачуватиметься.

З книжки **„Як ми голоримо"**
Бориса Антоненка-Давидовича

Звернення Комісії Прав Людини СКВУ у справі Мадрідської Конференції

Мадрідська конференція для перевірки застосування гельсінських угод, яка відбуватиметься від 11 листопада ц. р. до березня 1981 р., дає чергову можливість порушити на світовому форумі справу заперечення основних людських і національних прав в Україні. Президія Секретаріяту СКВУ та Комісія Прав Людини СКВУ звернулися до західніх держав-учасників конференції з проханням поставити такі вимоги до совєтського уряду:

1. Негайно звільнити ув'язнених членів Української Гельсінської Групи та всіх ув'язнених правозахисників;

2. Припинити арешти громадян і запроторення їх у в'язниці та психіятричні установи за висловлення своїх політичних, релігійних та інших поглядів і переконань;

3. Припинити нелеґальне й несправедливе переслідування Української Автокефальної Православної Церкви, Української Католицької Церкви, Ради Церков Євангельських Християн-Баптистів і інших віровизнань;

4. Усунути всі перешкоди для з'єднання родин та еміґрації тих осіб, які бажають покинути СССР, незалежно від їх національности, віровизнання чи політичних переконань.

Для належного обґрунтування цих вимог, Комісія Прав Людини виготовила обширний збірник аналітичних статтей і документів, що його розіслала до згаданих урядів і до організацій - членів СКВУ.

У співпраці з Закордонним Представництвом Української Гельсінської Групи та з українськими інформаційними службами, Комісія Прав Людини СКВУ приготовляє широку інформаційну акцію, щоб довести до відома світової громадськости факти про переслідування українців за політичні та релігійні переконання.

Комісія Прав Людини закликає цілу українську спільноту у вільному світі підтримати цю діяльність. Закликаємо проводи українських організацій негайно звернутися до урядів своїх країн з відповідними меморіялами, а в місяці листопаді влаштовувати маніфестації й проводити інформаційні акції. Маємо нагоду звернути увагу світу на тих, які змагаються за права нашого народу, і тим самим принести їм ефективну допомогу. Використаймо цю нагоду нашим об'єднаним зусиллям!

Комісія Прав Людини СКВУ

Міжнародна Амнестія

Мжнародна Амнестія — це світової слави організація створена для оборони людських прав, проти уживання кари смерти й проти тортур по тюрмах і не вільничих таборах.

Міжнародна Амнестія незалежна від національних урядів, політичних угрупувань, релігійних та ідеологічних груп.

Союз Українок Канади не може бути членом Міжнародної Амнестії — лише поодинокі особи можуть бути членами. Отож коли членки пишуть листи заради політв'язнів, і вживають папір і конверти з написом „Союз Українок Канади" (летергед), то не заявляйте, що Союз є членом Міжнародної Амнестії, щоби уникнути непорозумінь.

Відділи або поодинокі членки, що бажають пожертвувати на фонд Міжнародної Амнестії повинні висилати пожертви на адресу Централі С.У.К., а Централя вишле всі пожертви разом де належиться.

Amnesty International is a world wide human rights movement which works impartially for the release of prisoners of conscience. It is independent of all governments, political factions, ideologies, or religious groups. The Ukrainian Women's Association of Canada is *not* a member of Amnesty International, only individual members of the Association can be members of Amnesty International. Therefore, when a member writes on behalf of prisoners and uses the Ukrainian Women's Association of Canada letterhead, the writer should not claim to be a member of Amnesty International. To avoid complications, it is best not to mention Amnesty International in your letters.

Branches or members wishing to donate funds to Amnesty, may do so by sending their contribution to Head Office of UWAC.

Members are urged to read about the Ukrainian political prisoners in our press and take part in letter writing campaigns whenever names and addresses are given.

Привітайте наших українських братів політв'язнів і засланців у день їхнього дня народження, та поздоровте з Різдвом Христовим та Новим Роком.

Адреси полтв'язнів, що були подані в часописах:

Марченко Валерій Веніямінович
СССР. Казахская ССР. 464470,
Актюбинська обл.
Уильский р-н,
Сараллжин п/о 2.

Світличний Іван Олексійович
СССР. 659701,
Горно-Алтайска автономна обл.
Майма І, пошта до востребования.

Пронюк Євген Васильович
СССР. Каракалпакская АССР,
Ленинабадский р-н,
Совхоз им. XII Партсьєзда.

Горбаль Микола
ВТК. пос. Ольшанськ,
Миколаївського р-н.,
Миколаївська обл.,
УРСР. СССР.

Литвин Юрій
УРСР. СССР.
Київська обл.,
Ірпінський р-н.,
село Бучма, ВТК.

1. Турик Андрій Маркович
2. Гель Іван
3. Лук'яненко Левко
4. Мурженко Олекса
5. Красівський Зіновій

Вони переведені з Мордовських концтаборів у Пермській концтаб. Для тих п'ятьох одна і та сама адреса:

СССР. Москва, п/я 5110/І — ВС.

Треба адресувати по-українському, а зворотну адресу треба писати по-англійському.

Ольга Райчиба

ПОСТАВМО МИСТЕЦЬКИЙ НАГРОБОК НА МОГИЛІ ІЗІДОРИ КОСАЧ-БОРИСОВОЇ

Ізідора Косач-Борисова, учений агроном, дослідник фізіології рослин, померла 12 квітня 1980 року на 93-році життя у містечку Піскатавей, штат Нью-Джерзі. Була похована на Українському православному цвинтарі у Саут Бавнд-Бруку.

Серед українців у США і Канаді Покійна була найбільш відома як сестра Лесі Українки. Її велика заслуга в тому, що вона робила все від неї залежне щоб і на Україні і поза її межами у публікаціях і в музеях, у пам'ятниках і в ілюстраціях правдиво увіковічнювали Лесю Українку.

На тризні після похорону Покійної, Блаженніший Мстислав, Митрополит Української Православної Церкви, проголосив, що створюється фонд побудови пам'ятника на могилі Ізідори Косач-Борисової і склав свій дар до цього фонду.

Був створений Комітет будови нагробка на могилі Ізідори Косач-Борисової, до якого увійшли представники таких організацій: Об'єднання Жінок Оборони Чотирьох Свобід України, Об'єднання українських письменників „Слово", Об'єднання Українських Православних Сестрицтв, Сівтова Федерація Українських Жіночих Організацій, Світовий комітет для відзначення 100-річчя народження Лесі Українки, Союз Українок Америки, Союз Українок Канади, Українська Вільна Академія Наук у США, Український Золотий Хрест в ЗДА, Український Музей.

Комітет приступив до збирання коштів, відкривши спеціяльне конто в Українські православні кредитівці у Саут Бавнд-Бруку. Скульптор Михайло Черешньовський погодився зробити проєкт пам'ятника. На консультанта запрошено мистця Петра Холодного.

Комітет звертається до українського громдаянства і українських організацій з проханням слати пожертви на будову пам'ятника на адресу:

St. Andrew's Federal Credit Union
P. O. Box 375
South Bound Brook, N. 08880 U.S.A.
att'n. acc. No. 1370

Чеки виписувати на Kosach-Borysova Fund.

Прохання у прикладеному листі чітко писати ім'я українською мовою. Списки жертводавців будуть надруковані в українській пресі.

Л. Дражевська, голова Комітету. Члени: **Н. Боднар, К. Гуцулк, Р. Куделя, В. Кузьмич, У. Любович, М. Нестерчук, Н. Пазуняк, І. Пеленська, М. Ржепецька, Н. Холодна.**

Звернення

Архівного Комітету Державного Центру в Екзилі

З ініціятиви керманича Зовнішних Зв'язків Уряду Української Народньої Республіки в Екзилі створився в Оттаві Архівний Комітет Державного Центру з завданням збирати і зберігати для будучих поколінь історичні матеріяли з діяльности Уряду Української Народньої Республіки (УНР) і Державного Центру (Д.Ц.) взагалі.

Для відповідного забезпечення цих історичних документів Архівний Комітет підписав 20-го серпня, 1980 р. з Головним Архівістом Канади д-ром Смитом формальну умову, на основі якої Державний Архів Канади погодився приймати, каталогувати і переховувати усі українські історичні матеріяли, які будуть йому доручені. Відповідно посеґреґовані матеріяли будуть доступні для всіх дослідників за посереднім порозумінням з Головою Архівного Комітету.

При цій нагоді хочемо згадати, що у Канадському Державному Архіві вже зберігаються відповідно впорядковані архіви А. Жука з Відня, М. Єреміева з Женеви, В. Авраменка з Нью Йорку, сенаторки Олени Кисілевської та д-р В. Кисілевського з Оттави, П. і О. Войценків та проф. Катерини Антонович з Вінніпеґу, проф. Яр. Рудницького з Монтреалу та інших.

Не від речі буде пригадати скільки цінних українських історичних документів пропало в Европі, особливо в наслідок другої світової війни. Отже, з думкою забезпечити історичне майно, яке ще залишилось на світі, звертаємось до українських установ, організацій і приватних осіб з закликом присилати на збереження до колекції Державного Центру УНР при Канадському Державному Архіві в Оттаві всі історичні матеріяли в Визвольних Змаганнях чи з діяльности Д. Ц. в екзилі.

За Архівний Комітет Д. Ц.

Ольга Войценко — секретар

Юрій Сальський — голова

Адреса для посилок

Public Archives of Canada
(Collection of the Ukrainian National Government in Exile)
395 Wellington Street,
Ottawa, Ont. K1A 0N3

Адреса для кореспонденції з Комітетом

UNGE Collection Committee
P. O. Box 145, Station "B"
Ottawa, Ont. K1P 6C3

Музейна розігравка

Розігравка на користь Українського Музею Канади відбулася успішно. Складається велику подяку всім відділам Союзу Українок Канади і Товариства Українців Самостійників та одиницям за те, що продавали білети, а всім тим, що купували білети за їх піддержку. Розігравка принесла понад $15,000.00 на потреби Музею.

Слідуючі особи виграли нагороди:

$2,500.00 — Pat Domansky, Onanole, Man.
$500.00 — Debbie Polong, Thuder Bay, Ont.
$500.00 — George Petriw, Melville, Sask.

А. Качковський, зв'язковий референт

НЕОБХІДНІ КНИЖКИ ДЛЯ ДОМУ І ШКОЛИ

1. **КАЛЕНДАР УКРАЇНСЬКОЇ ДИТИНИ — 1981**
   — популярний і багато ілюстрований виховний посібник ..... $ 3.75
2. **УКРАЇНСЬКЕ ДОШКІЛЛЯ**
   — ілюстрований збірник виховних матеріялів
   — 500 сторінок 22.50
3. **УКРАЇНСЬКІ ДІТИ — НАШЕ МАЙБУТНЄ**
   — антологія творів про дитину
   — 300 сторінок 8.00
4. **МЕЧ І КНИГА Володимир Барагура**
   — ілюстровані історичні оповідання
   — 112 сторінок 6.00
5. **НЕ ОДНИМ ХЛІБОМ ЖИВЕ ЛЮДИНА**
   — релігійні есеї — 180 сторінок 3.00
6. **ЗОРЯНИЙ КОРСАР Олесь Бердник**
   — фантастична повість — 280 сторінок 8.00
7. **СИНИ СВІТОВИДА Олесь Бердник**
   — історичне оповідання — 150 сторінок 4.25

Для шкіл і бібліотек даємо знижку.

Замовлення, гроші і 50 центів на посилку прошу слати на адресу:

CHILDREN'S CARE GROUP

16 Rivercrest Road
Toronto, Ontario M6S 4H3
Tel. 769-2535

З проєктів Пров. Екзекутиви в Альберті

Рік 1980 є дуже важливим тому, що цього року маємо приємність святкувати подвійні ювілеї — 50-річний Ювілей Провінційної Екзекутиви Союзу Українок Канади і 75-річчя нашої провінції Альберти.

Ми маємо на увазі кілька проєктів щодо відзначення цих ювілеїв. Можливо найбільший проєкт це будова статуї піонерської жінки, як вияв подяки за її віддану працю, посвяту до своїх дітей, родини і свого народу, і за її освітньо-моральне і релігійне досягнення. Віримо що ця статуя буде надзвичайно високо оцінена як символ глибокої пошани до наших піонерок. Скульптором цієї статуї буде Джон Вівер, широко знаний мистець. Статуя буде зроблена з бронзи і буде 6 стіп висока на підвищенню 5 стіп. Ця статуя буде як пожертва наших членок Союзу до всіх піонерок в Альберті.

— — —

УКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ РОЗПОВІДНИЙ ТЕАТР

Наші пляни в повнім русі продовжувати працю з Українським Розповідним Театром для дітей. Пані Юлія Меґлей-Блажук, режисерка цього театру, буде далі провадити працю як попереднього року, коли цей театр почався.

Хочемо поділитися доброю вісткою, що ми отримали повідомлення від міністерства культури в Альберті, дост. М. Лемежурир, що в короткім часі отримаємо дотацію на $3,645 для нашого театру. Ми дуже раді, що наш провінційний уряд оцінює нашу працю і заохочує нас цією щедрою підтримкою.

— — —

ЮВІЛЕЙНИЙ БАЛЬ (15-го ЛИСТОПАДА 1980)

У святкуванню подвійних ювілеїв, Провінційна Екзекутива разом із комітетом Осіннього Балю влаштовують величавий баль у „Плеза готелі". Провінційна Екзекутива плянує подарувати дохід з цього підприємства на статую Піонерської Жінки.

Їжа на бенкеті буде українська. Заохочуємо гостей одягатися в українські костюми. Артисти „Юкрейнієн Каберий" з Торонто доповнять програмову частину цього вечірка.

За Провінційну Екзекутиву:

М. Фербей, голова

Т. Ткачик, секретарка

Відділ Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки при Катедрі Пресв. Тройці у Вінніпеґу

Українська школа в Роблин, Ман.

Цього року знову відбулася українська школа в середній державній школі, від 14-го липня до 7-го серпня. Програму навчання спільно приготовили відділ Союзу Українок Канади ім. Доньки України, Шкільна Дивізія, та Провінційний Департамент Освіти.

Студенти були поділені на три кляси: початкуюча, середня і кредитовий курс для 7 і 8 кляси. Учителями були: початкуючі — Олег Зміївський, середня — Тарас Удод, кредитований курс — пані Ганя Стиба. Тарас Удод був директором курсів. Виклади українознавства відбувалися кожного ранку від 9:00 до 11:30, відтак був спів від 11:30 до 12:00. Кожного понеділка і четверга від 1:00 до 2:00 год. по обіді були фільми, історія і географія України. Від 2:00 до 3:00 по обіді менші діти виробляли з тіста ляльки і кошики, а старші діти вишивали. Кожного вівторка і п'ятниці по обіді від 1:00 до 3:30 діти писали писанки і танцювали на переміну. Кожної середи по обіді діти вчилися танків, тканя і виробів з ниток.

В суботу 26-го липня членки відділу вчили дітей як виробляти колячі, паски та голуби. Навчали: Євдокія Корчак, Марія Швайківська, Раїхта Лунгал і Євгенія Шевчук. Інструкторками народного мистецтва (вишивання і тканя) були: Павліна Бугера, помагала Анна Горбай. Писанки — Марія Фітьковська, помагали — Джил Данилюк і Єлисавета Никифорак, вироби з ниток — Єлисавета Никифорак, вироби з тіста — Галя Келберт. Танців вчили — Кен і Шерон Столярчук і Николай Капець. Співу — Тарас Удод, Олег Зміївський і Ганя Стиба.

Всіх студентів було 38, їх присутність у клясі була знаменита.

Останній тиждень науки діти мали трохи розваги. В понеділок 4-го серпня всі учителі, діти, родичі, інструктори, та о. і добр. Труфин мали вечерю, що називалася „пот лак". У веселім настрою діти і всі разом гарно забавлялися. Наступного дня управа Рідної школи винаймила купіль („свимінг пул"), де також діти любувалися плаванням.

7-го серпня студенти, інструктори, учителі, о. і добр. Труфин взяли групову знимку. Діти милувалися своїми народніми строями. Інструктори мистецтва дбайливо приготовили виставку речей, що діти повиробляли під час навчання, все дуже гарно виглядало на вишитім обрусі. Кожна дитина представляла свої речі. Родичі були здивовані, що їх діти могли за такий короткий час так багато зробити. Вся ця вистава була в авдиторії, де відбувався концерт. Люди, коли приходили на концерт оглядали речі.

Директор курсів п. Тарас Удод відкрив програму і всі відспівали „О Канадо". Троє студентів привітали хлібом і сіллю наших гостей, які були запрошені від провінційного уряду наш посол Валлі Мекензі, п. Мел Ґрейс, шкільний суперінтендент і Богдан Гаврилюк, шкільний трост. Відтак п. Тарас Удод виголосив вступне слово, привітав гостей, родичів та всіх присутніх і сказав, що йому як учителеві було дуже приємно попрацювати з дітьми і діти добре вчилися.

Слідували пісні, що їх діти добре вивчили під дирігентурою учителів на переміну. Також були і деклямації, що їх деклямували: Дарія Сидор, Орися Горбай, Михась Горбай, Тарас Миколаїшин, Венді Гаврищук, Тереса Капець і Стефан Комаринський. Грали на піяно — Норін Никифорак і Орися Горбай. На акордеон Роберта Меренюк, на сопілку Петруся Копек, а на цимбали Бері Піць.

Студенти відіграли одне маленьке представлення „Ріпка". Учителі Тарас і Олег відспівали кілька пісень. Присутні нагородили їх гучними оплесками. Також вони відспівали „Пироги", а діти робили рухи, що вийшло дуже добре. Дівчата (квартет) — Тамара Проник, Дарія Сидор, Орися Горбай і Аделя Проник відспівали під проводом Олега Зміївського. Самі хлопці також відспівали пісню під проводом пані Стиби.

На закінчення п. Тарас покликав пані А. Горбай, голову відділу ім. Доньки України до слова. Пані Горбай

(Докінчення на стор. 21)

Учителі й учні української літньої школи в Роблін, Ман.

Що для нас значить обновлення конституції?

Прем'єри провінцій і прем'єр-міністер Канади в вересні ц.р. обговорювали проблему обновлення конституції нашої країни.

Зміни передбачуються важливі для вас і для майбутности Канади.

Якщо ви бажаєте одержати більше інформацій на цю тему, просимо заповніть і відішліть анкету, яку подаємо нижче.

Publications Canada
P.O. Box 1986
Station "B"
Ottawa, Ontario K1P 6G6

☐ Прошу пришліть мені інформацію, що маєте про обновлення конституції

☐ Допишіть моє ім'я до вашого списку адрес. Я бажаю отримати документацію

☐ по English ☐ по Français

Name/Nom

Address/Adresse

City/Ville

Province Postal Code postal

Canada

The Beginnings of Civilization and the Trypillian Culture

by Senator Paul Yuzyk

For centuries the beginnings of civilization in Europe have been attributed to ancient Greece on the island of Crete. This knowledge was derived from archeological excavations which had been pursued intensely for a long time on the Aegean island and southern Greece.

Beginnings of European Civilization

New archeological discoveries, however, have revealed that the beginnings of European civilization on a large scale have been traced back 7,000 years ago to the territory of Ukraine. At the beginning of the twentieth century, after several years of excavation, archeologist Vikentiy Khvoyka uncovered a pre-historical village near the town of Trypillia, south of Kiev, the capital of Ukraine. Since that time numerous other excavations have been conducted, revealing similar villages and a similar culture of a very ancient people, who inhabited the vast region north of the Black Sea from the Dnipro River to the Carpathian Mountains. These people were preponderantly agriculturists who lived in this region for over 3,000 years, until about 1,500 B.C., when we lose trace of them under the rule of the Scythians. Because of the original findings in Trypillia, they go down in history as Trypillans.

The Trypillians had a culture and civilization that was well ahead of the rest of Europe, and ahead of Crete. Their culture prevailed from c. 4,500 to c. 1,500 B.C. spanning the New Stone Age (Neolithic), the Bronze Age and Iron Age. Originally farmers, of the Black Earth region (Chornozem) they lived in villages and small towns, developing with time a widespread metal industry and advanced arts, especially ceramics, which spread to other parts of Europe. The Trypillians were, therefore, the *avant garde* of civilization in Europe and the forbears of the Ukrainians and Ukrainian culture, long before the Russians came on the scene in the ninth century A.D.

Life of the Ancient Trypillians

These very ancient people lived in houses built of logs and plastered with clay mixed with straw, similar to those of the Ukrainian pioneer farmers on the Canadian prairies, who settled in the 1890's. The walls were smoothly plastered, white-washed or painted in colors of ochre, bronze and red. The houses had from 2 to 5 rooms, with clay ovens. Cups, pitchers, bowls and plates were made of clay, later of bronze and iron. A clay platform in the middle of the house was probably a table or a stand for religious purposes. A generation of 15-20 persons lived in a house, usually dominated by women. A village would comprise of 20-30 homes, but there were towns of 1,000 to 1,500 and one town had a population of about 20,000. Judging from the proximity of the villages and towns, at this time Ukraine must have been heavily populated, with a growing and diversified economy to meet the needs of the people.

Agriculture was the basic substinence for the Trypillians. They cultivated wheat, braley, millet and rye. In the early period their agricultural tools were made of stone, bone, deer antlers and wood and later some were iron. They practiced stock-raising, producing cattle, sheep, swine and dogs. Later they domesticated the wild horse, probably the first people in the world. They collected berries, nuts, acorns and molluscs for food. Some hunting of animals and birds as well as fishing was carried on. The lack of weapons of warfare indicated that for about 3,000 years the Trypillians lived a peaceful and prosperous life.

As the centuries passed, the Trypillians learned to make many working tools. In the archeological remains there were found numerous flint scrapers, knives, saws, awls, and bone, bronze and iron daggers, axes, sickles and spades. There is evidence of a metal industry and the exchange of manufactured metal wares and weaving products, which constantly improved the standard of living until the raids of nomadic peoples from central Asia. The Scythians adopted some of the Trypillian culture and as a ruling class introduced beautiful products made of fine gold by highly skilled artisans, who undoubtedly were Trypillians.

Skilled Handicrafts

Although apparently emerging from primitive conditions, through the many succeeding generations

the Trypillians developed very skillfull handicrafts, particularly in pottery. The remains of the hundreds of villages and towns display a high level of the manufacture and the ornamentation of hand-made pottery. Of course, the most numerous found in the households were plain vessels made of grey clay mixed with shells and sand, used for cooking. The most celebrated pottery, however, were those used for decoration for the table and for storage. This type was made of fine ground clay, well-baked, of a brick colour, richly decorated in a variety of forms, many highly sophisticated.

A distinctive group of pottery crafts are human and animal figurines. These were preponderantly female, although there were some male, mostly erect but some are seated. The statuettes are not imaginary designs but realistic. They have hairdresses and necklaces and some have tatooing. The figurines appear to have served religious or magical purposes. Since the early society was dominated by a matriarch, they probably represent an ancestral mother or may have been a symbol of fertility—they had a special place near the oven. Figurines of domestic animals, particularly bulls, indicate a kind of worship or veneration to bring good-luck.

Trypillian Heritage Perpetuated in Europe and Northamerica

The Trypillians with their 3,000 years of existence and achievements on Ukrainian territory are not only the precursors of the modern Ukrainians and Ukrainian culture but also because this region was the cradle of all the Slavic peoples, who later expanded northward, westward and southwestward after Christ, they are also the forerunners of all the Slavic nations in Europe. The Australian professor, the great authority on prehistorical Europe, V. Gordon Childe, in his book *The Dawn of European Civilization* (Frogmaore, St. Albans, 1973) regards the Trypillians and their heritage, as the forerunners of European civilization. Certainly, the increasing studies on these ancient people are throwing new light on the European past and are giving a new meaning to the rich heritage of the Ukrainians, the Slavs and the Europeans.

The ancient Trypillian culture is very much in evidence among the three-quarter million Ukrainians in Canada and the two million Ukrainians in the United States. The distinctive designs and patterns are found in Easter-eggs, table cloths, cloth runners, embroideries, dresses, plates, vases, pitchers, candlesticks, other ceramics, and on many kinds of jewelry and metalware. All of these are produced in Canada and the U.S.A. and are finding ever-increasing popularity among the Canadians and Americans. Indeed the roots of many peoples on this continent go back many cultures which are enriching the colourful mosaics of the two young countries in North America and bringing happiness to millions of people through the appreciation of cultural values.

"OKO"

SEVEN UKRAINIANS' ART INSPIRES REMINISCING

By Eva Schacherl

An image figures repeatedly in the art exhibit mounted by the Saskatoon Society of Ukrainian Museum of Canada: the thached-roof pioneer house.

The new museum building is designed to resemble the type of dwelling commonly used by pioneer Ukrainian immigrants on the prairies. The image figures in, for example, Abandoned by John Pernarowski, one the seven Ukrainian artists who founded the group in 1974.

As visitors milled about at the museum's official opening May 24, a native of Tolstoy, Sask., stopped to tell the artist that he had been born in just such a building in 1910 and had grown up in such a home.

Pernarowski and the man exchanged reminiscences. Clay, straw and cow manure were mixed to make a mud plaster for the log walls and the mixture was hurled on like this — the man swings his arm like a baseball pitcher. Pernarowski recalls that during his teaching years in Rosthern in the early 1930s "every second rate-payer had a house like that."

"Things that are passing" are the subjects for the self-taught hobby painter who retired from the federal civil service two years ago.

Not all of the seven Ukrainians paint the past, either that of their immigrant parents or their forefathers in the Ukraine. None of the artists I talked to could articulate just what the group has in common that keeps them meeting every month or two to exchange criticism and support and showing their work together — in the past at the St. Thomas More Gallery, the Western Development Museum, and the Vesna Festival in 1977.

Most say they are strictly hobby painters: Isadore Hrytzak, the oldest of the group at 73, paints frequently on commission. Lily Tokaryk and Anna Tokarchuk dabble in the abstract, although not in this exhibit; landscape and Ukrainian church architecture dominates the work of the others, and Rose Hrynchak touts the Ukrainian Still Life. Mary Tokarchuk, who paints domestic dramas like Homesteading and Mother Ploughing, and Orest Zastawny, the youngest of the group at 59, round out the company to seven.

The story begins with Hrytzak's training in "the earliest commercial art," as he calls it — church painting in Ukrainian Orthodox and Catholic churches. His first art instructors were priests in his home town of Laniciw, Sask. A high school teacher for 37 years, he retired in 1960. Later he taught art at Carleton Trail Community College in Humbolt, where Zastawny was his pupil. He studied from Gus Kenderdine at the University of Saskatchewan in the 1920s, when there was no degree program in art and later at the Emma Lake Art School and Banff School of Fine Arts.

The story comes up to date, somehow, with Rose Hrynchak's Barn Dance — a la Norman Rockwell — which she painted as a Celebrate Saskatchewan project for the town hall of Radisson, the town where she lives and teaches English, Ukrainian and art. Barn Dance was rejected as too untraditional.

At its best, The Seven Ukrainians' work, their mode of ingenuous realism, leaves an impression of sturdiness and vigor. The work is not of uniform quality. But in the best can be discovered traces of the elements that are concentrated and mixed with genius in the works of a very famous man just upstairs in the museum lobby.

William K u r e l e k completed the series, Ukrainian Canadian Women, commissioned by the Ukrainian Women's Association of Canada (UWAC) in 1967. The subjects are A First Meeting of UWAC in Canada; Painting Easter Eggs; Blessing the Easter Paska; Ukrainian Canadian Farm Picnic, and similar scenes. The pioneer house figures largely here too — both The First House and the Second House.

The paintings are recognizable as Kurelek's by their painstaking detail, by the simple and bold colorati and by the prominence of elemental gestures. Character and drama are distilled in each back bent over a hoe, a pot on the stove, a book, a Bible, a single candle, or an egg cradled in one sure hand.

The interesting thing is that although the seven Ukrainians have not obviously emulated Kurelek, the same qualities surface in their work. The concentrated gesture appears in Mary Tokarchuk's Homesteading and Mother Ploughing. Delicate, uniform detail characterizes the landscapes of Hrytzak. Pernarowski and, although with less polish and control, a3stawny.

Assertive primary colors give all of the works a clear, glowing atmosphere.

PERFORMER FROM "UKRAINIAN CABARET"

When the doors of the Ukrainian community centres opened, most of the young people quietly walked out, but TARAS SHIPOWICK jumped out, kicked up his heels, and strutted out into an unsuspecting society. In response to the new and changing demands of a contemporary mainsttream society, he was born of a radical rethinking of the traditional approaches. As a director and performer, TARAS SHIPOWICK is a well-known talent to many Canadians — numerous awards for choreography, compositions, producing and directing, are shining indications of his professional ability.

Now, a long-awaited jolt of professionalism in the Ukrainian performing arts has been gloriously emitted by his company — TARAS PRODUCTION LTD. through the presentation of UKRAINIAN CABARET. CABARET is a new concept in entertainment designed to recognize and showcase accomplished artists of Ukrainian descent in the fields of music, dance and comedy. By encouraging creative expression on a professional level, it is an attempt to raise production standards and general awareness of contemporary Ukrainian performing art. Two productions of UKRAINIAN CABARET in Toronto captivated audiences of more than two thousand people, cross-secting the entire Ukrainian community.

SHIPOWICK's performances at CABARET previewed selections from his new album, called TAPAC — TARAS — sung in both Ukrainian and English. The variety and scope of his original compositions and adaptations exemplify the creative versatility of his craft. UKRAINIAN CABARET

З окружного З'їзду в Толстой, Ман.

Заходом Манітобської Провінційної Екзекутиви Союзу Українок дня 14-го вересня 1980 р. відбуто окружний з'їзд в Толстой, Ман.

З'їзд розпочався Св. Літургією в місцевій церкві Пресв. Тройці — відправив парох о. Василь Василів. Завдяки гарній погоді церковця була переповнена вірними. Після Св. Літургії членки Союзу взявши свої прапори підійшли наперед, коли правилась Панахида за спокій спочилих членок відділу.

По Службі Божій всі перейшли до Народного Дому, де відбулась реєстрація делегаток та спільний обід.

З'їзд почався входом членом Союзу з своїми прапорами наперед і співом гимну Союзу та „молимось Боже Єдиний".

Окружна представниця, пані Клавдія Долинчук, у своїм вступнім слові привітала учасниць та пояснила значення таких зібрань.

До першого привіту була покликана голова Провінц. Екз. добр. Юстина Лучак. Склавши привіт, вона подякувала окружній представниці та членкам місцевого відділу за приготовлення окружного з'їзду. Коротко представила біжучу організаційну працю та закликала до участи в провінційнім з'їзді в листопаді. Отець В. Василів склав привіт і признання жіноцтву за їх невсипущу працю. Провінційний голова ТУС, пан Іван Паламарчук, вітаючи з'їзд, закликав чоловіків ставати в самостійницькі ряди, організуючи відділи ТУС. Слідували привіти відділів: Юстина Квасніцька від св. Ольги в Толстой, Юстина Чубей від О. Кобилянської з Роза, Марія Т. Ілюк від О. Кобилянської з Сондавн, Джойс Куцяк від св. Ольги з Сірко, Повліна Ігнаш від відділу Л. Українки з Вінніпегу, і Люба Онисько від відділу Пресв. Богородиці з Ґардентону.

Після привітів слідував семінар на тему: „Культурно-освітня праця складових організацій СУС". Модераторкою була пані Соня Бейзик, заст. провінц. голови СУК. Представлені доповідачі забирали слово: пан Андрій Павлик, член відділу ТУС з Вінніпегу, пояснював ідеологію СУС; добр. Анастасія Міненко, кореспондент. секр. провінц. екз. СУК, підкреслила, що хоч господарська праця в відділі є важна, але що культурно-освітня праця є необхідна для збереження національної свідомости до збереження своєї української ідентичности; пані Орися Буґера, дорадниця молодшого відділу СУМК ім. І. Данильчука з Вінніпегу, подала нарис програми відділам на цілий рік. Донна Шумик, від Манітобської Провінц. екз. СУМК, представила працю і проблеми управи у веденні більш успішної праці, заявила, що СУМК приготовляється до 50-ліття свого існування під кличем „В здоровому тілі здорова душа". Орися Лучак, голова Музейної Філії СУК на Манітобу представила працю й її важливість у збереженні нашої традиційної спадщини. Після промов вив'язалась жива дискусія. Закінчуючи семінар, пані Бейзик подякувала промовцям за їх вклад, а гостям за їх участь у дискусіях.

Пан А. Павлик, голова дирекції видавництва „Тризуб" проголосив, що цього року „Український Голос" обходить 70-літній ювілей і закликав до збільшення передплатників цього часопису.

На заклик пані Анни Стельмащук, заст. голови Ман. Провінц. Екз. переведено збірку на організаційний фонд Союзу Українок.

Під час з'їзду, пані Марія Юрків, реф. шкільництва при провінц. екз. заопікувалась виставкою дитячих книжок. Була теж виставлена кераміка домашнього виробу.

Кінцеве слово подяки висловила предсідниця з'їзду пані К. Долинчук.

Особи, що склали на організаційний фонд Союзу: По $10.00: відділ св. Ольги в Сірко, Пресв. Богородиці в Ґардентон, О. Кобилянської в Роза, О. Кобилянської в Сондавн, св. Ольги в Толстой, Клавдія Долинчук, пан і пані Загара, пан і пані Д. Чубей. По $5.00: добр. Ю. Лучак, Афія Матійчук, дбр. А. Міненко, Марія Матійчук, Павліна Ігнаш, Марія Т. Ілюк, Соня Бейзик, Марія В. Ілюк, Анна Стельмащук, Марія Назаревич, Марія Бачинська, Анна Шидловська, Юстина Квасніцька, Анна Баран, Павліна Данилейко, Єлисавета Білич, пан і пані А. Павлик, Катерина Подольська, Параска Косован, Марія Арсеній, Ненсі Біялий і Анна Соломон.

По $2.00: Донна Матійчук.

Є. Білич — секр. з'їзду

УКРАЇНСЬКА ШКОЛА В РОБЛІН

привітала присутніх і склала подяку нашим гостям за прибуття. Жалувала, що треба було положити багато труду, а дітей на науку не прибуло скільки сподівалися, що родичі легковажать таку важливу справу як знання рідної мови. Родичі тоді вже жалують, як діти повиростають, що не навчили своєї рідної мови.

Діти котрі були в рідній школі багато скористали і обіцяли знову повернутися. Склала подяку учителям, дітям, родичам. Також подякувала шкільній управі за школу для навчання, Фундації Тараса Шевченка, федеральному і провінційному урядам за фінансову поміч. Також фінансово помогло жіноче товариство і пані Марта Лебедович з Сурий, Б. К., яка подарувала три речі на розігравку в користь рідної школи.

Пан Мекензі говорив коротенько, висловив своє вдоволення з прибуття на програму, і закликав піддержувати і вичучувати мову своїх батьків, бо це буде на користь нашої провінції і цілої Канади.

Пан Богдан Гаврилюк говорив про важливість такого навчання в Українській школі, що студенти багато скористають. Навів слова нашого поета Тараса Шевченка — „Учітеся, брати мої..."

Концерт закінчився гимном „Ще не вмерла Україна". Всі перейшли на перекуску до церковної залі при Українській Православній Церкві.

Анна Горбай

has been tumultuously applauded in Toronto, and plans include touring centres throughout Canada and U.S. The next UKRAINIAN CABARET with TARAS SHIPOWICK and LUBA GOY will be featured at the Ukrainian National Estate "SOYUZIVKA" on Labour Day weekend.

M. Fedory

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

СЯДУ, СЯДУ Я НА ВЕСЛА

Жовте листя хвиля знесла
В долах ліг туман, як вата.
Сяду, сяду я на весла
Літо здоганяти!

Де воно — і сам не знаю.
Попливло за сині гори
По Тереблі, по Дунаю
Аж у Чорне море.

Літо радісне, зелене,
Не таке ти вже й далеке, —
Каже тато, що на мене
Ждеш ти під „Артеком".

Крутиш хвилі-перевесла,
Сиплеш промені під ноги...
Сяду, сяду я на весла
Та мерщій в дорогу!

Володимир Ладижець

МИШКА, КІТ І ГАРБУЗ

Якось надвечір упіймав кіт мишку.

— Що ж тепер зі мною буде? — забідкалася вона.

— З'їм тебе, — відказав кіт.

— А скажи, що ти сьогодні снідав?

— Мишу.

— А обідав?

— Мишу, — муркнув кіт і аж примружився. — А на вечерю будеш мені ти!

— Ох, яка необачність! — похитала головою мишка. — Ти їси все однакову їжу. Так недовго й здоров'я позбутись. Хоч би ти покуштував чогось інакшого. Хоч гарбуза!

Кіт злякався за своє здоров'я, але каже:

— Той гарбуз великий та нудний. Як його їсти?

Володимир Ладижець

— Ось понеси мене до гарбуза, я покажу.

— Ну, добре, — сказав кіт, узяв мишку за шкурку і поніс до гарбуза.

— Тільки не думай, що я тебе відпущу, — мовив суворо, — після гарбуза однаково візьмусь за тебе!

— Та вже берись, — посміхнулась мишка. — Аби тільки ти покуштував і чогось іншого.

І вона взялася показувати котові, як їдять гарбуз. Її гострі зубки заходили швидко-швидко. Кіт незчувся, як вона прогризла дірку і шасть у гарбуз.

А там їй було вже нічого не страшно.

— Ов-ва! — здивувався кіт. — Гарбуз ковтнув мишку! Добре, що я не став його їсти, а то ще й мене ковтнув би.

І кіт налякано подався геть.

Ено Рауд

Пісенька

Біля річки
Дві смерічки
Сонцем закосичені,
Солов'ями
До нестями
Гей та замузичені.

А над ними,
Гомінкими, —
Віття тополине,
І хмарина
З полонини
Лебедино плине...

Дві смерічки
Біля річки
Ще й себе між ними
Я змалюю,
Я змалюю
Фарбами ясними.

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

50-ЛІТТЯ ВІДДІЛУ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ ДАВФИН, МАН.

Ювілейна програма відділу ім. Лесі Українки в Давфині відбулася в неділю 14-го жовтня 1979 р. в залі Української Православної Авдиторії.

Перша частина почалася вранці Службою Божою, яку відслужив настоятель о. П. Шадурський. Після Богослуження о. настоятель церковної громади св. Юрія Переможця відправив Панахиду за поетесу Лесю Українку, покійних членок і Молебень за здоров'я членок відділу. Підчас молитов голова відділу пані Текля Шовдра держала прапор С.У.К. Також голова Т.У.С. і голови старшого і молодшого відділів Союзу Української Молоді Канади звеличали свято Ювілею і держали свої прапори. Всі членки тримали світло. Настрій був святочний для всіх тих, що діждалися 50-літнього ювілею відділу. Присутність в церкві гостей, оснувательки і довголітньої голови С.У.К. д-р Савелі Стечишин, голови Ман. Пров. Екз. добр. Юстини Лучак, делеґаток і гостей сусідних відділів ще більше додали нашому відділові святочного настрою.

Друга частина програми відбулася в авдиторії: Молитву „Отче Наш" — проспівав церковний хор, благословення — всеч. о. настоятеля П. Шадурського, святочний обід, представлення головного стола — Галина Гендерсон, привіт і офіційне відкриття — голова відділу Текля Шовдра, Історію відділу С.У.К. відчитала Марія Андрейчук.

Привіти: Голова церковної громади Св. Юрія — Петро Грицай, Українська Православна Авдиторія — Іван Сторожук, Товариство Українців Самостійників — Йосиф Ситник, Українські Православні Молоді Мужчини, Молодший відділ СУМК — Марко Ґорчинський, Старший відділ СУМК — Даруся Моніта (відчитала вірша) „Українка я із роду", привіти делеґаток і писемні привіти.

Гостю д-р Савелю Стечишин представила Марія Ґорчинська. Після доповіді д-р Савелі Стечишин, був танець, який виконали Броня Гром і Даруся Моніта. „На новий шлях" (вірш) відчитала Юстина Гусак. „Звернення дітей до батьків" відчи-

Світлина членок з 50-літнього Ювілею у Давфині, Ман. Перший ряд зліва направо пані: М. Білоус (основоположниця), М. Андрейчук — кореспондентка секр., Ю. Симчич касирка, М. Ґорчинська — рек. секр., Текля Шовдра (голова), добр. М. Шадурська, настоятель о. Павло Шадурський, А. Клапоущак, П. Фик, А. Підлипна, Мих. Котик (почесні членки); другий ряд: А. Стандрик, М. Кокольська, А. Перепелюк, Анас. Самець, К. Тузик, А. Скакун, А. Кейко, А. Мимка, Е. Івусяк, П. Рубашевська, А. Ґашина, А. Мазур, Анас. Ґонець, Е. Ганчарик, П. Кінащук, Е. Шевчук, М. Рудкевич, А. Бєґун, Є. Підлипна, Р. Журковська, Мих. Козар; третій ряд: М. Годована, Ю. Гусак, Анас. Возьна, Т. Шевчук, М. Маюк, І. Шевчук, М. Кузик, В. Михайлюк, Е. Шевчук, М. Лось, М. Костишин, Н. Бучій, Ю. Бучій, Х. Присяжнюк, Ю. Маранчук, Е. Гаврилюк, М. Лігал, М. Тузик, Г. Ґашина, Д. Яцюк, А. Росоловська, А. Чайковська, К. Демків, Л. Гром, А. Швець. Бракує на світлині пань: М. Базай, П. Слижук, Ю. Бабій, Й. Лазарук (почесних членок) — Ю. Дух, і А. Гавриш, (основоположниць) — Р. Грицай, Мих. Ковальчук, Р. Моніти, А. Поздел, К. Самець, Г. Гендерсон, М. Кульбаби, К. Сторожук, К. Манчур, О. Кізь, К. Дуткевич, Крикливої.

тав Борис Михалецький. Гостю добр. Юстину Лучак, голову Манітобської Провінційної Екзекутиви С.У.К., представила добр. Марія Шадурська. Після доповіді добр. Юстини Лучак було слово Всеч. о. пароха Павла Шадурського.

Вручення грамот: З нагоди 50-літнього Ювілею, для відділу вручила грамоту добр. Юстина Лучак. Членкам основоположницям грамоти вручила д-р Савеля Стечишин. Представили заслужених членок слідуючі: Анна Чайковська — Юстину Дух, Розалія Грицай — Марію Білоус, Єлисавета Підлипна — Анну Гавриш.

Кінцеве слово і подяку висловила Марія Білоус. Гимн Союзу Українок Канади при акомпаньяменті Лорейн Грицай.

Господиня програми — Галина Гендерсон.

Закінчуємо сердечною подякою Управі і членам авдиторії, що добровільно, безплатно приготували і видали смачний обід на 50-літній Ювілей відділу.

Оля Кізь, кореспондентка

ВІДЗНАЧЕННЯ ЧЛЕНОК ОВКБОРН, МАН.

У понеділок, 26 травня 1980 року, заходом відділу ім. Лесі Українки в Овкборн, Ман., влаштована імпрезу вшанування почесних членок, які працювали у відділі поверх 35 років і більше.

Свято почалося у церкві Св. Володимира в Овкборн. На жаль отець М. Скрумеда не міг бути присутній, щоб відправити Молебень, тож запрошені членки і гості з Мензі, Росборн і Овкборн, помолилися. Відтак перейшли до Українського Народного Дому, де почалася програма вечора.

Голова пані Анна Баклащук привітала гостей і була пресідницею того вечора. Гості засіли за столи а вшановані членки були вдекоровані корсажами і посаджені за спеціяльно вдекорованого стола прапором, колачами і тортом. Стіл убрала Анастасія Грицак.

Голова представила заслужених членок: Марія Бородій, Марія Мельник, Розалія Савіцька, Анна Сітко, Франка Бойчук, Анастасія Дмитерко, Анна Маційовська, Анна Матієшин, при членки були неприсутні: Анна Трач, Анастасія Друль і Каська Туткалюк. Відтак голова Анна Баклащук кількома словами пояснила день

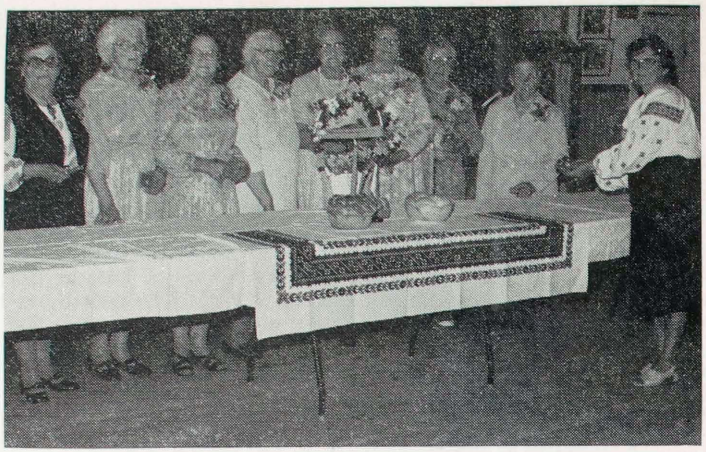

Світлина членок в Овкборні. Зліва направо: Марія Бородій, Розалія Савіцька, Марія Мельник, Анна Матієшин, Анастасія Дмитерко, Анна Сітко, Франка Бойчук, Анна Маційовська, голова Анна Боклащук вручує дарунок.

свята, подякувала заслуженим членкам за їх вклад праці при відділі, де вони так щиро працювали для добра своєї організації, своєї церкви і Нар. Дому, відтак просила на хвилину мовчанки за почесні членки, котрі відійшли у вічність.

Відтак була покликана окружна представниця Анастасія Грицак, яка говорила про початки праці жіноцтва, від коли побудувався Укр. Нар. Дім у році 1924. Кожна жінка забирала своє місце, як не грала ролю у представленні, то співала у хорі. Була надзірна рада для сумківців, працювали для своєї церкви, а найбільше загально працювали при кухні, приготовляли їжу не раз, але тисячі разів, бо на початках не було електрики, ані холодільників аби було безпечно і вигідно. Склала побажання відзначеним членкам.

Також вітали і склали побажання уступивший голова громади п. Антон Слонь, і п. Михайло Швалюк з Народного Дому. Голова Анна Баклащук вручила членкам смолоскипи, а котрі мали смолоскипи, одержали шпилькові хрестики.

Усі присутні відспівали пару пісень.

Такі почесні членки зложили жертву на „Промінь": Марія Бородій $5.00, Марія Мельник $5.00, Анна Сітко $5.00, Анна Маційовська $5.00, Анастасія Дметерко $4.00, Франка Бойчук $1.00.

Елідувала смачна перекуска і товариська гутірка.

Анастасія Грицак

ПІВРІЧНІ ЗБОРИ В ҐРІМЗБІ ВІДДІЛ ІМ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ

Півріччні збори членок відділу відбулися 15 липня ц. р. в залі Української Православної Церкви. На збори прийшли всі 14 членок. Виконана за цей рік праця:

Вібулось троє місяцчних зборів, одні півріччні збори і двоє сходин спільно з громадою.

Членки відділу улаштували: Різдвяну Святу Вечерю, роковини Лесі Українки і Свято Героїнь, писання писанок перед Великоднем, випродаж великоднього печива, обід з нагоди місії, сніданок для дітей, обід під час візитації Владики Миколая. Вислано делеґатку на пров. з'їзд.

На одних наших зборах ми мали нагоду привітати нашу сумківку, Марійку Шпитковську з нагоди вибору її на королеву українського павільйону Київ у Вінніпеґу і на пам'ятку подарували їй „Історію Православної Церкви" І. Власовського.

На наші збори сходимось тільки раз на місяць і коли заходить потреба. Так було рішено з початком року. Праця наша невелика, бо і нас мало. Працюємо по змозі і по змозі жертвуємо: На Музей ь Саскатуні дали $1,000.OO і кожна членка взяла книжечку тикетів на розігравку, щоб і від нас у Ґрімсбі була хоч цеголка у цьому, бо це Музей Союзу Українок Канади.

Приходу за цей пів рік було $820.86, а розходу — $780.22, оста-

лось в касі $40.04.

Маємо надію, що праця наша буде продовжуватись на користь нашої Церкви і нашого народу.

Теофіля Лиса — голова
Павліна Бойчук — секр.

ВЕЧІР ВІДЗНАЧЕННЯ ЧЛЕНОК ЛОНҐ БРЕНЧ, ОНТ.

У вівторок, 10 червня 1980 року, о годині восьмій вечером, членки відділу ім. Софії Русової в Лонґ Бренч, зібрались численно, щоб вшанувати членок, які активно працювали в рядах С.У.К. понад 25 літ.

Присутній о. митр. прот. М. Боднарчук поблагословив вечерю молитвою і привітав заслужених членок. Після вечері і промов, голова відділу пані Соня Вертелецька вручила грамоти членкам за їхню щиру і активну працю.

Одержали грамоти такі членки: добр. Марія Кіселюк, добр. Марія Боднарчук, пані: Параскевія Ввірничук, Анна Журавель, Ліна Середюк і Ліна Гуцуляк.

Це була зворушлива хвилина дивитися на цих членок, які так довго працюють і належать до Союзу. Було також сумно, коли згадали членок, що відійшли на вічний спочинок, а їх є так багато.

Ми всі в нашім відділі горді, що між нами присутня наша п. Параскевія Двірничук, це є членка, що в її домі організувався наш відділ. Вона протягом 37 літ є активна і зразкова людина для молоших жінок у відділі.

Наш відділ вже існує 37 літ і часто коли наші делеґатки бувають на з'їздах всі цікавляться звідки вони. Лонґ Бренч це є передмістя в південно-західній частині міста Торонта в Онтаріо.

Відділ носить ім'я Софії Русової і нас є сорок членок.

В місяці жовтні 1978 року святкували ми урочисто 35 літній ювілей.

Ми дуже горді, що наше свято звеличали дві головні особи С.У.К., а це бувша голова Союзу пані Анастасія Радомська і редакторка журнала „Промінь" пані Наталія Когуська.

Членки відділу були дуже вдячні пані Когуській, що вона відвідала нас і була нашим гостем. Цікава доповідь її була зворушлива і багато жінок в першій раз зрозуміли, що відділ Союзу існує не тільки для громадських обідів і забав, але для поширення та збереження української культури, звичаїв та мистецтва.

Світлина з 35-ліття відділу ім. Софії Русової в Ню Торонто, зліва направо митр. прот. М. Боднарчук, Н. Когуська — гість доповідач, пані Чорна і пані Кумпан — бувші голови.

Наші членки при кожній нагоді стараються показати і ознайомити довкола населення з українською ношею вишивками, керамікою, стравами. Вже третій рік підряд жінки одержали першу нагороду за найкращий стіл на „Лейкшор Фестивал". На всі оказії вони з гордістю вбирають вишивані блюзки, помагають фінансово і працею Інститутові Св. Володимира в Торонто. Коли бувають які збіркові пожертви членки С.У.К. щиро відгукуються на заклики.

З нагоди 20-ліття журнала „Промінь" членки щиро вітають нашу дорогу пані Наталію Когуську.

З цієї нагоди пересилають на журнал „Промінь" 100 долярів на його майбутній розвиток, а пані Когуській бажаємо кріпкого здоров'я і довгих літ життя.

К. Шумейко

Поправка

У звіті відділу ім. Олени Пчілки в Тандер Бей, який був поміщений в числі з жовтня на стор. 27 в третій колонці згори має бути „Церковний хор під управою Орисі Яремчук, а недільна школа під управою Соні Проданик і Петрусі Яремчук". В останніх рядках звіту — має бути Дорка Мендик.

З НАГОДИ 75-ЛІТТЯ САСКАЧЕВАНУ ВАДІНА, САСК.

Жіноче товариство, відділ Союзу Українок ім. Лесі Українки у Вадіна, взяв участь у святкуванні 75-ліття провінції Саскачевану. Імпреза відбулася 17 травня 1980 в приміщенні Драп Сентер.

Членки відділу були гарно повбирані в українських вишиваних сорочках та гарних спідницях. Столи були накриті українськими вишиваними обрусами.

На першім столі була розложена вистава, яка складалася з українських вишивок і тканин, деякі дречі, що були на виставі привезені ще раніше з України.

На другім столі було розложене всяке печиво а також українські страви, такі як вареники, голубці та все інше. Третій стіл був удекорований як на Великдень, а також кошик, приготований з різним їстивним, як до свячення рано на Великдень. Був також удекорований стіл до Святої Вечері на Святий Вечір і розложені там 12 страв, а між ними головні кутя і колах. Це був показ наших українських народніх звичаїв під час великих рокових свят.

Членки жіночого товариства подавали чай і перекуску.

Є. Сиридюк, секр.

ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ П-ВА М. і В. РАЦОЙ
СМОКІ ЛЕЙК, АЛЬБЕРТА

Родина і приятелі улаштували для п-ва Василя і Марії Рацой в Смокі Лейк ювілей 50-ліття їх одруження в суботу 16 серпня 1980 р.

Українська Греко-Православна Церква св. Вознесення була заповнена приятелями та родиною, які прибули здалека і зблизька, щоб розділити радість родиного свята ювілятів. Хор під проводом Марії Антонюк відспівав многоліття. Парох Лаврентій Кубин відслужив Молебень та привітав ювілятів з нагоди їх ювілею.

По Молебні 300 осіб зібралось в Смокі Лейк Агрік. Комплекс залі на бенкет на пошану ювілят. Дев'ятеро внуків привітали своїх дідуня і бабуню хлібом і сіллю, а старша внука склала їм побажання щастя, здоров'я і многих літ.

П'ять осіб з їх першого весілля прибули на це свято: Євдокія Трумен, Мілька Репка, Ґрейс Ля-Букен — дружки, Василь Стоґрин — дружба і Іван Палічук, Стефан Стоґрин — батько, Катріна Василинчук — матка.

Старший внук заводив за головний стіл ювілят, дружок, дружбів, батька й матір під звуки музики Митра Радомського, який 50 літ тому грав на їх весіллі. За головний стіл засіли також Ілена Палічук, о. Л. Кубин, С. Романчук з жінкою Олею, о. Філь з дружиною Олею. Молитву перед їжею провів о. Філь.

Стіл був гарно прибраний вишиваним обрусом, на нім два короваї прибрані пташками, переплетені барвінком, два буковинських плетених колачі прибарні червоною калиною подарували Тилі Зокатук і К. Василинчук, весільний торт, квіти і свічки, два гарні кошики квітів від І. Стоґрина, дітей і Ґрейс Ла-Букен. Сцена удекорована золотими дзвіночками, центром був тканий рушник з барвінком. Ювілятка була убрана в жовтій вишитій хрестиком суконці.

Господарем свята був Стефан Романчук. Він преставив головний стіл, дітей, внуків, сенаторку Марту Бєліш, яка прибула з Оттави, посол Ю. Топольницький і його дружина Верна, який вітав ювілят від провінції Альберти і вручив їм грамоту та відзнаки. Гостей з-поза Смокі Лейк представив з Сан Франціско, Тринадод, Торонта, Ванкуверу, Нанаїмо, Вернону, Келґарі, Едмонтону, Ту Гилс, Вільни, Шервуд та поблизьких місцевостей.

Привіти: від Укр. Греко-Православної Церкви в Смокі Лейк, Блаж. Митр. Андрей вшанував ювілятів Грамотою „за ревну працю", Владика Борис від Єпархіяльної Ради Грамотою — обидва передали своє благословення ювілятам та родині.

Привіти, грамоти і побажання одержали ювіляти від федерального, провінційного і міського урядів, від поодиноких департаментів, клюбів, жіночого товариства ім. Ольги Кобилянської, якого одною з основательок була ювілятка Марія Рацой.

Зять Михайло Гуцуляк прочитав дещо з житя родини Рацой і сказав, що треба б написати велику книжку, щоб можна було розказати про все те ,що вони у своїм житті переживали.

На закінчення програми гості і діти вітали ювілят, складали їм побажання доброго здоров'я. Марія Рацой склала подяку за таку гарну присутність і за такий радісний день в житті їх родини, жіночому товариству за багату вечерю, за такі гарні подарунки. Молитву по закінченні програми провів парох о. Л. Кубин.

Гості ще довго забавлялися при добрій оркестрі Радомського.

На многії літа Панству Василеві і Марії Рацой.

ПРИВІТАЛЬНИЙ ВЕЧІР
ГАМІЛТОН, ОНТ.

Минулого року Консисторія призначила отця Миколая Равлюка, як нового настоятеля для громади собору св. Володимира, міста Гамільтону. Остаточно отець прибув з своєю родиною до нашої громади в серпні 1979 р.

Цього року, на новім приміщенні, дня 7-го липня, Господь поблагословив подружжя нашого отця-настоятеля й пані добродійку радісним додатком до їхньої родини — маленькою донечкою.

За ініціятивою Союзу Українок Канади, відділу ім. Лесі Українки заряджено й приготовано свято - привітання для отця настоятеля, добродійки й головної маленької гості Тані Софії.

Свято відбулося дня 24-го липня в авдиторії Собору Св. Володимира, на котре постарались прибути всі членки відділу, за винятком кількох, що від'їхали на вакації. Крім членок, прибуло також і велике число гостей та бабуся малої Тані, пані Василина Слонь з Овкбурн, Манітоба.

Досконало й професійно були прибрані столи, котрі дійсно віддзеркалювали свої чудові декорації. Тут належиться велике признання й по-

хвала пані Галі Липкій й пані Галі Лазарович за їх труд, вміле виконання праці, та знання в придбанню добірних декорацій.

Святом провадила голова відділу пані Галина Олексюк, котра при вході до авдиторії склала ґратуляції отцеві настоятелеві й пані добродійці. Пані Марія Пасіка вдекорувала пані добродійку корсажем. Опісля пані Г. Олексюк запровадила наших достойних гостей за головний стіл.

Урочисте - привітання почалося молитвою, котру перепровадив отець-настоятель. Пані Г. Олексюк передала щирі привітання в імені всіх членок відділу, і гостей, як також окремий привіт і побажання для маленької Тані Софії.

По піднесенні тосту за здоров'я Тані Софії, всі присутні за порядком приступали до буфету де були розкладені всякі принадні й смачні присмаки.

Перед закінченням пані Марія Пасіка вручила дарунок для малої Тані Софії в сумі $500.00.

Пані добродійка Ґеня висловила сердечну подяку за дарунок, подяку управі відділу за все піклування, та всім присутнім за їхню участь у цьому святі. Свято закінчилося молитвою, а після молитви всі підходили до головного стола та особисто вітали отця-настоятеля й пані добродійку, любувались маленькою донечкою та висловлювали для неї свої теплі й щирі побажання.

Союз Українок Канади, відділ ім. Лесі Українки в Гамільтоні, Онт., щиро-сердечно вітає отця Миколая й добродійку Ґеню Равлюк з прибуттям нової членки до їхньої родини, і бажає щоб Всемогутній Господь обдарував це немовлятко, маленьку Таню Софію, Своєю щедрістю й милосердям, щоб зіслав для неї довгі роки щасливого й веселого життя, та щоб вона здорова росла Богові на славу, а своїм батькам на честь і потіху!

В Комітеті свята працювали: Галина Олексюк, Галя Липка, Марія Пасіка, Наталя Бай і Леся Поплавська, котрим належиться щире спасибі за добру співпрацю.

З нагоди цього свята-привітання, Союз Українок Канади ім. Лесі Українки жертвує на пресовий фонд „Променя" $25.00 і на пресовий фонд „Вісника" $25.00. **Марія Пасіка**

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ДАВФИН, МАН. ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 2-го грудня 1979 р. в Українській Православній авдиторії о год. вечір. Збори відкрила голова пані Текля Шовдра. Отець Павло Шадурський промовив молитву та поблагословив, щоб збори відбулися успішно. Присутніх на зборах було 56 членок. Предсідницею зборів була Марія Білоус, а секретаркою добр. Марія Шадурська. Слідувало читання протоколу з минулорічних загальних зборів. Відтак звітували членки управи, голови комітетів, касирка, надзірна рада молодшого відділу СУМК-у і реф. журналу „Промінь". На протязі року відділ відбув 10 місячних зборів і 8 засідань управи. Після вислухання звітів, членка контрольної комісії Анна Швець внесла вотум довір'я уступаючій управі.

Діяльність відділу: влаштовано програму в честь патронки відділу Лесі Українки. 1979 року отримали грамоти за приналежність до С.У.К. на протязі 25 літ, слідуючі пані: Маргарета Маюк, Розалія Журковська, Емілія Ганчарик, Галина Гендерсон, Марія Кульбаба. Почесним членством нагороджено довголітню заслужену членку пані Юстину Бабій. В квітні відділ відбув успішний весняний базар. На цей базар членки вшили ковдру. Ковдра була оригінальна тим, що була вишита українським хрестиковим взором. Приготовано обід в річницю смерти бл. п. Анни Фіцич, почесної членки відділу. Покійна залишила певну суму грошей для відділу. В березні відбувся концерт в честь Тараса Шевченка. В концерті взяли участь членки. Під диригентурою добр. М. Шадурської членки відспівали дві пісні. В жовтні відзначено святочною програмою 50-ліття існування відділу. На ювілею були відзначені грамотою основоположниці відділу слідуючі: Юстина Дух, Марія Білоус і Анна Гавриш. В часі концерту Капелі Бандуристів, членки приготовили вечерю. Наш відділ час від часу продає вареники і вживану одіж. Вже кілька років в місяці червні відвідуємо дім для хворих св. Павла з програмою і перекускою. Помагаємо розвозити поживу для старших громадян по домах. Цим проектом займається організація „МІЛС он ВГІЛС". Маємо дві членкині, що відвідують хворих в шпиталі. Для хворих посилаємо квіти. В цьому році відвідано 215 пацієнтів. При відділі є гарно впорядкована бібліотека. В 1979 році було вписаних 79 членок з того 12 почесних. Журнал „Промінь" передплачує приблизно 70 членок. Членки співають в церковному хорі, вчителюють в Рідній і Недільній школах і в садочку.

Загального приходу за 1979 рік було $3,332.37, загального розходу $2,134.45, осталося в касі готівки $1,503.33.

Пожертви в 1979 році були такі: Музей Союзу Українок Канади — $500.00 (досі пожертвовано разом $1,500.00), передано до церковної каси $200.00, на „Український Голос" з нагоди ювілею $100.00, на „Промінь" $50.00, для танцювального ансамблю „Зірка" $100.00, для „Мюзик Фестивал" $25.00, для „Мілс он Вгілс" $10.00.

Відділ вислав свій бюджет до централі С.У.К. Також вислав делегатку на Загальний З'їзд СУС в Гамільтоні, Марію Білоус, а голова Текла Шовдра була делегаткою на Провінційнім З'їзді у Вінніпезі.

До управи на 1980 рік вибрано слідуючих: уст. голова — Розалія Грицай, голова — Текля Шовдра, перзаст. голови — Маргарета Маюк, друга заст. голови — Анна Скакун, рекорд. секретарка — Марія Ґорчинська, кореспонд. секр. — Марія Андрейчук, касирка Юстина Симчич, реф. членства — Емілія Шевчук, реф. „Променя" — Марія Білоус, преса і радіо — Марія Білоус, програмовий комітет: Єлисавета Підлипна, Анна Мазур, Анна Поздел, Емілія Ганчарик, Павліна Рубашевська. Телефонічний комітет: Анна Кейко, Анна Клапоущак, Павліна Рубашевська і Анна Стандрик. Дорадча рада старшого відділу СУМК — Юстина Маранчук, Юлія Бучій, Анна Поздел. Молодшого відділу — Леона Гром. Відвідувачки хворих — Катерина Самець і Анна Беґун. Бібліотекарка — Текля Шевчук. Контрольна комісія: Анна Швець, Оля Кізь і Юстина Маранчук.

В імені уступившої управи висловл-

люємо нашу щиру подяку Централі С.У.К., Манітобській Пров. Екзекутиві і редакторці „Променя" за різні матеріяли та поради і пригадки в обіжниках та цінні дописи в журналі. Дякуємо настоятелеві о. П. Шадурському і добр. Марії за їхні поради, поміч та співпрацю. Щира подяка належиться управі і всім членам Укр. Православної авдиторії, що приготували і видали обід в часі 50-літнього Ювілею нашого відділу своїм коштом.

Після закриття зборів відбувся товариський чай з перекускою. На перекусці були гостями члени ТУС, які в той час мали місячні збори.

Марія Білоус

НИПАВИН, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ БАСАРАБ

Річні збори відділу ім. О. Басарабоової відбулися 7 листопада 1979 р. в Народнім Домі ім. Тараса Шевченка. Присутніх членок було 12. Голова т-ва пані Марія Косован відкрила збори молитвою і хвилиною мовчанки вшановано пам'ять членок, які відійшли у вічність. Звіт з діяльности відділу здала секретарка Маруся Григор, а касирка Розалія Яців представила фінансовий звіт.

Звіт заряду: У своїм слові голова Марія Косован склала щиру подяку всім членкам за їх кооперацію і співпрацю, хоч число членок нашого відділу є одно з найменших, однак усі сповняють свої обов'язки щиро та в єдности. Ми дуже вдячні нашим старшим віком членкам за їх так дуже щиру поміч і усяких потребах. А голові нашій, пані Марії Косован ми дуже вдячні зза її умілий провід.

Впродовж року ми відбули 10 місячних зборів і засідання заряду, коли була потреба. На зборах ми прочитували обіжники і кореспондецію. Діяльність за рік: членки помогли приготовити спільну Різдвяну Вечерю для округи Нипавин Мелфорт, ходили колядувати, брали участь у спільнім полевім Богослуженні, беруть участь в окружнім хорі, мали спільне свячене, храм і осінню вечерю, беремо участь у святочнім дні молитви разом з іншими церквами, мали Панахиду за О. Басарабову і Шевченка, за поляглих вояків і за померлих членів нашої громади. Приготовили й видали вечірню перекуску для мешканців дому старших громадян та обдарували їх маленькими дарунками з солодощів і овочами.

Жертвуємо гроші на обід на оселі у Зеленім Гаю, на Музей у Саскатуні, журнал „Промінь", на Народний Дім і Церкву, Інститут П. Могили та на добродійні канадські організації, також жертвуємо печиво на „Госпитал Екзилері чай". В касі маємо $1,994.06.

Заряд на 1980: голова — Марія Косован, заст. — голови — Маруся Басарабова, секретарка — Маруся Григор, касирка — Розалія Яців. Контрольна комісія — Анна Глек, О. Пронич, Добродійний комітет — Оксана Махорук Марія Косован.

Сестриці — пані: М. Григор, Василина Мадрига, Ірина Столяр.

Членки відділу бажають журналові „Промінь" та його редакторці найкращих успіхів з нагоди 20-річчя журнала. Хай Всевишній додасть Вам сили і здоров'я та зішле Його благословення на Вашу щиру працю.

Маруся Григор, секр.

РЕДФІЛД - РІШАРД, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 10-го грудня 1979 р. в долі О. Никіфорук. Було присутніх 9 членок.

Голова, Олена Плюта, відкрила збори молитвою „Царю Небесний", тоді попросила членок встати на хвилину мовчанки в пам'ять нашої почесної членки Василини Никіфорук.

Секретарка, Єлисавета Напастюк, прочитала звіти, а касирка, Юлія Кузірка, касирський звіт.

Слідували звіти заряду. Голова подякувала всім членкам за кооперацію і просила дальшої допомоги. Після звітів, Євгенія Никіфорук, в імені всіх членок, подякувала голові і зарядові за їх віддану працю впродовж року.

Діяльність за рік: відбули 7 місячних зборів і 2 засідань заряду. На зборах читаємо обіжники і всю кореспонденцію, та інші статті, що присилають нам з централі чи з Провінційної екзекутиви.

Мали — один освітньо-культурний вечерок в честь Тараса Шевченка, продаж Великоднього печива і писанок, обід на проводи і на храм, осінню вечерю і танець, вечерок — бінго і гри в карти.

Помагали — видати перекуску на прийняття в честь 25-літнього Ювілею подружжя одної членки, видати обід на 50-літній Ювілей С.У.К., відділу ім. О. Кобилянської в Витков, Саск., видати похоронний обід.

Брали участь — в програмі 50-літнього Ювілею С.У.К. в Витков і також у Гефорд з точками співу.

Вислали делеґатку на Пров. З'їзд в Саскатуні і заплатили подорож за інших членок, що їздили на цей з'їзд.

Виконали обов'язки до централі.

Дарували страви на обід в Зеленому Гаю і городину до Інституту Могили. Докупили посудини до Народного Дому.

Жртвували на церкву, Народний Дім, музей, Червоний Хрест, фонд поборювання недуги рака, СУМК, та на степендійний фонд Провінційної управи, як також давали степендії місцевим студентам українознавства.

Загальний прихід в 1979 р. був — $2,646.35, розхід в 1979 був — $1,766.63, в касі осталося — $879.72.

Заряд на 1980 той самий, що був в 1979 році: голова — Олеся Ковальська, заст .голови — Олена Плюта, рек. секр. — Єлисавеета Напастюк, кор. секр. — Ольга Никіфорук, касирка — Юлія Кучірка. Контрольорки — О. Плюта і О. Никіфорук. Господині — С. Никіфорук, К. Дмитрук, Є. Никіфорук і А. Дмитрук. Культурно-освітний комітет — А. Дмитрук, Є. Никіфорук і К. Дмитрук. Степендійний комітет — О. Плюта, Є. Напастюк, О. Ковальська. Добродійна референтка — Наталка Ковальська. Сестриці — Олеся Плюта, Настя Іванчук, Наталка Ковальська, Юстина Катеринич. Архіви — Н. Іванчук.

Бажаємо редакції „Променя" найкращих успіхів на майбутнє.

За відділ ім. Лесі Українки в Редфілд:

О. Никіфорук — рек. секр.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У перші роковини упокоєння моєї дорогої і незабутньої дружини, мами, бабуні і прабабуні бл. п. Василини Никифорук з роду Лазарко, яка упокоїлася 19-го листопада 1979 р. в Норт Бетлфорд, Саск. складаю в її світлу пам'ять нев'янучий вінок в сумі 25.00 на журнал „Промінь" якого вона дуже любила читати від самих його початків.

Муж Андрій (Никифорук) з родиною

— — — — —

У першу річницю нашої дорогої мами, бл. п. Василини Никіфорук з Норт Бетлфорд, Саск., яка упокоїлась 19-го листопада 1979 р., замість нев'янучого вінка на могилу, засилаємо $100.00 на журнал „Промінь", якого вона дуже цінила і любила читати. Покійній вічна пам'ять.

Син Стефан і невістка Юлія Никіфорук, Скарборо, Онт.

— — — — —

Членки відділу ім. Лесі Українки в Овкбирн, Ман. складають нев'янучий вінок на свіжу могилу заслуженої почесної членки, бл. п. Анни Трач, яка упокоїлась 2 червня 1980 р. на 88 році свого життя, в її світлу пам'ять відділ складає $10.00 на „Промінь". Покійній вічна пам'ять.

За відділ

А. Баклащук — голова М. Старенька — секр.

— — — — —

На свіжу могилу бл. п. Раїси Супрун, довголітньої членки Гуртка Книголюбів, яка відійшла у вічність 23 вересня 1980 р. замість квітів складаємо $25.00 на журнал „Промінь".

За Гурток Книголюбів

Софія Залозецька, Вінніпеґ

— — — — —

У світлу пам'ять моєї дорогої сестри і шваґра — Дори і Михайла Клюкевичів, Дора упокоїлась 9 листопада 1965 року, а Михайло 2 серпня 1970, замість квітів на їх могили складаю $10.00 на „Промінь". Покійним вічна пам'ять.

Михайло і Зоня Марковські

— — — — —

У світлу пам'ять нашого дорогого внука Романа Мендика, який упокоївся 29 вересня 1979 року, як нев'янучий вінок складаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Петро і Марія Ґронські — Тандер Бей, Онт.

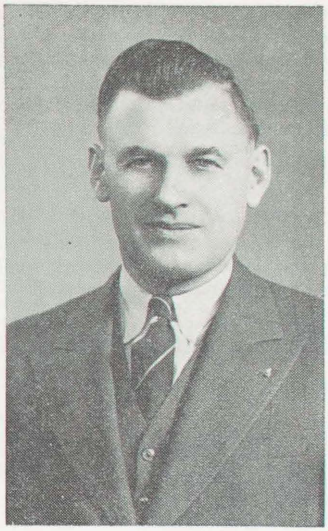

З приводу 17-ліття упокоєння бл. п. Онуфрія Клюкевича, незабутньої і дорогої нам особи, дружина Павліна, син Віктор і синова Ганя, дочка Віра і зять Тарас Савченко у світлу пам'ять покійного складають нев'янучий вінок і засилають чек $150.00 на журнал „Промінь".

Покійному вічна пам'ять!

П. Клюкевич і родина, Ванкувер

— — — — —

Членки відділу ім. Олени Пчілки в Норт Бетлфорд, Саск. складають нев'янучий вінок на свіжу могилу блаж. пам'яті митрата Олександра Хом'яка і в пам'ять покійного складають $20.00 на журнал „Промінь".

Покійному вічна пам'ять.

Горем прибитій дружині, добр. Марії, і дітям висловлюємо найщиріші співчуття.

За відділ — Кароля Білик, реф.

— — — — —

На свіжу могилу Марії Сиридюк, яка упокоїлась 1 лютого 1980 р. в Інсінґер, Саск., родина покійної склала дар на „Промінь" $30.00. Допис був поміщений на стор. 30 в числі з жовтня.

За родину — Є. Сиридюк

— — — — —

Кладемо нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Василя Ґаука, який відійшов у вічність 27 квітня 1980 року в Едмонтоні, у світлу пам'ять покійного складаємо $50.00 на журнал „Промінь".

Ґ. (п-во) Охрим, Мисисаґа, Онт.

— — — — —

У третю річницю смерти нашого незабутнього мужа, батька і дідуся, бл. п. Василя Матійовського, який упокоївся 21 листопада 1977 р. у світлу пам'ять покійного засилаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Дружина Анна, діти і внуки, Овкбирн, Ман.

— — — — —

Манітобська Філія Музею Союзу Українок у Вінніпеґу складає нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Оксани Блок, яка упокоїлась 23 серпня 1980 року у Вінніпеґу і засилає $10.00 на журнал „Промінь".

У світлу пам'ять нашого дорогого кума блаж. пам'яті Всеч. о. митрата Олександра Хом'яка, складаємо нев'янучий вінок на свіжу могилу і засилаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Покійному вічна пам'ять. Родині висловлюємо найщиріші співчуття.

Степан і Катерина Друль — Норт Бетлфорд, Саск.

— — —

У п'яту річницю смерти мого незабутнього друга бл. п. Івана Глуха, який упокоївся 1975 року, кладу китицю нев'янучих квітів на його могилу і в світлу пам'ять покійного засилаю 20 долярів на журнал „Промінь".

Марія Тембіковська з родиною, Чатам, Онт.

БЛ. П. ГАЛИНА ВОРОБЕЦЬ

Ділимося сумною вісткою, що дня 5 жовтня 1980 р. упокоїлась в Бозі бл. п. Галина Воробець, мама, бабуня і довголітня членка Союзу Українок Канади, яка останні роки проживала у своїх дітей (дочки) Роми і зятя Ґауків у Ґренд Прері, Альберта.

У своїм завіщенні бл. п. Галина Воробець призначила $100.00 — дар на журнал „Промінь" для його праці в майбутньому.

Кладемо троянду на свіжу могилу Галини Воробець, а родині висловлюємо щире співчуття.

Редакція

БЛ. П. ДОМНА ЗАПАРАНЮК

Середу 15 серпня 1980 р. після довшої і важкої недуги упокоїлась в Бозі на 78 році свого життя бл. п. Домна Запаранюк з дому Липка.

Народилась Домна 23 жовтня 1901 року в селі Ошихліби, Буковина в селянській родині. 1909 року прибула з родичами до Канади, які оселились в околиці Мусідора(Альберта, опісля родина перенеслась в околицю Слава. Тут вона виростала і помагала родичам у господарстві. 1917 року одружилась з Петром Запаранюком в цій самій околиці Слава. Тут вони господарили до 1956 року. Того ж року залишили фарму синові Морисові, а самі переїхали до Мирнам на заслужений відпочинок. Від 1975 року Домна Запаранюк перебувала у шпиталі і „норсінг гом" в Ту Гилс.

Як піонерка, Домна важко працювала на фармі разом зі своїм чоловіком Петром. 1975 року важко занедужала, перебувала два роки в шпиталі в Едмонтоні, а по смерті мужа в „норсінг гом" в Ту Гилс. Перед смертю прийняла Святе Маслосвяття.

Похоронні відправи відправляли місцевий парох о. П. Зубрицький і о. М. Крищук з Едмонтону. Панахида у вівторок 19 серпня, а Похорон з Сл. Божою 20 серпня в церкві Пресв. Тройці. На відправах було поважне число людей. Обидва отці духовні у своїх промовах переказали про життєвий шлях покійної, як християнки, членки громади, матері дітям і дружини. Як матір, дбала про національне і релігійне виховання своїх дітей. Була довголітньою членкою Союзу Українок у Мирнам за що членки віддали їй пошану під час Панахиди.

Покійна Домна лишила у глибокому смутку 5-ро дітей — чотири сини і одну дочку з їх родинами. Син Михайло з дружиною Юліяною, Микола з дружиною Оленою, Василь з дружиною Ольгою — всі три в Едмонтоні, син Едвард в Коронейшон, Альберта, дочка Олена з чоловіком Іваном Богданом у Веґревілі, 18 онуків і двоє правнуків, брата Ісаака Липку в Дервент та дві сестри — Марію Таранко і Ахтіму Яцулу, дальшу родину і приятелів.

По похороні діти покійної запросили всіх на поминальний обід до Елк Галі у Мирнам, що його приготовили членки відділу ім. Олени Пчілки.

На прохання родини о. П. Зубрицький подякував о. М. Крищукові, присутнім на похоронних відправах, за молитви і нев'янучі вінки, дітям, що похоронили маму за православним обрядом. З нев'янучих вінків призначено $30.00 на „Промінь".

Покійній Домці Вічная Пам'ять.

Учасник похорону

БЛ. П. КАТЕРИНА СОРОКА

П'ятнадцять років проминуло як відійшла у вічність дорога нам — дружина, матір, бабуня і пра-бабуня бл. п. Катерина Сорока (з роду Романюк). Катерина народилась 8-го листопада 1900 р. у селі Вислявичі, Сокальського повіту, у Галичині. До Канади прибула весною 1906 р. у виростала в околиці Кридор, Саск. По одружені провела своє трудолюбиве життя в околиці Витків, Саск. Покинула цей любий світ 19-го вересня 1965 р.

В її світлу пам'ять складаємо нев'янучий вінок з найкращих квітів — $35.00 на журнал „Промінь", який Покійна дуже оцінювала і читала.

Муж — Володимир Сорока — Норт Бетлфорд, Саск.
Діти — Ольга Гавришок — Ванкувер, Б. К.
Анна Іванчук — Норт Бетелфорд, Саск.
Олександра Линел — Гефорд, Саск., Ярослав Сорока — Вернон, Б. К.

БЛ. П. ПЕЛАГІЯ ЧАРНЕЦЬКА

Дня 12 вересня 1980 року, в Летбридж, Альберта упокоїлася на 78 році свого життя наша дорога мама, бабуня і прабабуня бл. п. Пелагія Чарнецька. По відході покійної в глибокому смутку залишилися муж Митрофан, син Іван і невістка Марія в Келґарі, Альберта, син Дмитро і невістка Євгенія в Летбридж, Альберта, дочка Ліліян і її муж Ерик Ахтендер, Келґарі, дочка Емілія й її муж Кен Джонс, Летбридж, 13 внуків і 10 правнуків.

Покійній вічна пам'ять.

На поминальнім обіді, присутні на похороні склали нев'янучі вінки, з якої суми призначено $50.00 на журнал „Промінь". На цім місці родина покійної висловлює щиру подяку всім тим що склали нев'янучі вінки і тим вшанували пам'ять нашої дорогої мами.

Переслав син Іван Чарнецький, Келґари

БЛ. П. МИКИТА КОТУЛЬСЬКИЙ
Торонто, Онт.

16 квітня 1980 р. упокоївся Микита Котульський. Настоятель Катедри Св. Володимира — о. Ю. Ференсів разом з о. Р. Божиком відправили Панахиди при великому числі вірних, а похоронні відправи в Катедрі очолив о. Дмитро Фотій. Тіло покійного похоронено на цвинтарі Йорк. По похороні відбувся поминальний обід, на якому промовляли: добр. Мінодора Фотій сказала слово від себе, родини та від членок С.У.К. ім. Княгині Ольги; родич покійного В. Марчук (з Чікаґо, США), Надя і Павло Перотто (з Велланд, Онт.), Іван Дубилко, близький земляк, проф. М. Муха і голова Братства Св. Володимира (членом якого був покійний), проф. Літвінов сказав слово від себе і родини. Були присутні сусіди покійного, македонці Анна і Павло Тоанідус та Петро і Магда Папутіс, які склали свої пожертви. Господарем поминального обіду був Іван Шлапак, дальший родич покійного, він звернувся до Марти Костинюк і Марти Савченко, щоб вони провели збірку, яка принесла суму $308.00, з того на „Вісник" призначено $58.00. Іван Шлапак сказав слово від себе і своєї родини, від катедральної громади та від Т-ва „Волинь".

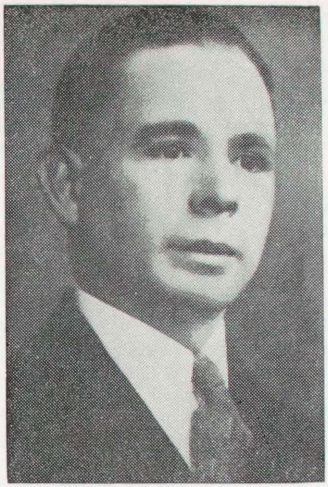

В 40-ий день упокоєння Микити Котульського, що припало на другий день Святої Трійці, в Катедрі Св. Володимира була відправлена Панахида при участі родини покійного та друзів. Поминальне Богослуження замовила дружина покійного, Марія, з дітьми і внуками. Протопресвітер Дмитро Фотій сказав слово. Після панахиди, всі присутні зійшлись до до гостинниці „Євшан зілля" на поминальний обід. Молитву провів о. Д. Фотій, потім усі проспівали „Вічная пам'ять". У своєму слові о. Д. Фотій згадав про бл. п. Микиту та його заслуги перед православною спільнотою. Отець Дмитро указав про велике значення культу плекання пошани до померлих. Голова Братства Св. Володимира проф. М. Муха згадав, що знає родину Котульських понад 30 років, як взірцеву, свідому родину, життя якої керувалось християнською мораллю і етикою. Тяжка фізична праця підірвала здоров'я Микити, але не зломила його духа. Дружина Марія поділилась із присутніми спогадами про пок. мужа Микиту, зокрема в час останніх місяців його життя. Опісля висловила подяку отцям настоятелям за молитви, а присутнім за їх чисельну участь у похороні. Обід закінчено молитвою.

* * *

Микита, син Надії (з роду Давидович) і Івана Котульських, народився 28 травня 1906 р. в селі Лози Вишневецької гміни, Крем'янецького повіту на Волині, в бідній хліборобській родині. У м. Вишнівці Микита закінчив 7 клясів, опісля вчився в технічній школі, на курсах молочарства, та одноразово працював, аж до часу покликання його до війська. Військову службу відбув у м. Кракові і тут закінчив під-офіцерську школу. По відбутті військової служби, його дядько, отець Іван Давидович, найшов йому працю при Холмсько-Варшавській Консисторії у Варшаві. Вечорами, по праці, учився і закінчив курси бухгальтерії. Він став на працю у фірмі „Starachowice". В 1938 р. він одружився з Марією, з роду Вавриш. В час війни його вивезли в Німеччину на працю. По закінченні війни родина Котульських приїхала до Канади, до своїх земляків п-ва Тивонюків у Смокі Лейку, Альберта, а вкоротці переїхала родина до Торонта. Тут він включився в церковно-громадське життя.

В 1963 р. Микита захворів, але своїх обов'язків супроти церкви і громади він не забував. З своєї невеликої пенсії він відкладав на неминучі потреби похорону, а відсотки з того ішли на членські повинності в церкві, на Т-во „Волинь", на українську пресу.

Покійний залишив у смутку дружину Марію, сина Івана, дочку Надю і зятя Миколу Михисора та дві онучки Марту і Ганнусю.

* * *

ПОДЯКА

Складаємо щиру подяку настоятелям катедрального храму Св. Володимира в Торонто о. Р. Божику, о. Ю. Ференсіву, о. Д. Фотію за відправу панахид і чин Похорону, за слова розради. Також подяка дякові І. Радкевичу та всім хористам, які звеличили похоронні відправи своїм співом, станиці Вільного Козацтва в Торонто і прапороносцям, тілоносцям: П. Довгалю, І. Дубилкові, Я. Беркію, А. Трохлюкові, А. Микасору, В. Літвінову за їх прислугу в час і після похорону. Жіночому Т-ву ім. Кн. Ольги при катедральній громаді за приготування обіду. Землякам, друзям і всім тим, які прислали вінки, квіти та за грошеві пожертви на церковно-громадські цілі. Всім вам наша безмежна вдячність. Нехай милосердний Господь відплатить вам здоров'ям і щастям родинного життя.

Дружина Марія Котульська, Діти і внучки

Довкола дому

Стефанія Кульба

СМАЖЕНА КУРЯЧА ПЕЧІНКА (TASTY CHICKEN LIVERS)

3 ложки масла або маргарини
2 цибулі
2 паприки — зеленої
1 ф. курячої печінки
½ горнятка підливи „чілі"
1 ложечка цитринового соку

Покришити цибулю і паприку і підсмажити на маслі, мішаючи, около 10 хвилин. Додати печінку і смажити 5 хвилин, обертаючи. Додати „чілі" соус і цитриновий сік і нехай усе разом смажиться ще 10 хвилин. Подавати.

— — —

КАРТОПЛЯНИКИ (POTATO PANCAKES)

6 картоплин
1 січена цибуля
3 сирі яйця
1 ложечка солі
¼ ложечки перцю
¼ горнятка муки
1 ложка оливи
2 ложечки порошку до печива
оливи до смаження

Картоплю почистити, потерти, відцідити рідину. Додати решту складників — добре вибити. Ложкою класти на гарячий товщ і смажити на обидві сторони. Подається з сметаною або яблучним соусом. Вислід — 2 туз.

— — —

— — —

НАЧИНЮВАНІ ЯЙЦЯ

6 яєць
1 мала потерта цибуля
1 ложечка січеної зел. петрушки
сіль
перець

Зварити яйця на твердо, обібрати з лушпинки і перекроїти на половину вибираючи жовтки. Окремо розтерти в мисці жовтки, додаючи до смаку соли і перцю. Добре вимішати разом з цибулею і петрушкою і цю масу вложити до порожних ямочок у яйцях.

CHEESE CAKE

Crust:
1¼ cup graham cracker crumbs
2 tablespoons melted butter or margarine
2 tablespoons sugar
¼ teaspoon cinnamon

Filling: All ingredients to be at room temperature.
4 (8-oz) pkgs. cream cheese
2 cups sugar
6 eggs
2 teaspoons vanilla
16 oz. sour cream

Preheat oven to 375°.

Combine crust ingredients. Grease only the bottom of a 9" x 3" springform pan and evenly pat crumb mixture on bottom.

Beat cheese with an electric mixer or a wooden spoon until creamy. Gradually add sugar, beating constantly. Add eggs, one at a time, beating well after each; add vanilla. Fold in sour cream, blend well. Pour into pan; bake 45 mins. Turn off oven and leave cake inside for 1 hour with the door closed. Remove from oven; cool to room temperature. Re'ease sides of pan and store cake in refrigerator for one day befor serving. Accompany with fresh fruit, if desired.

Don't worry if you notice cracks across the top.

— — —

КУКУРУДЗЯНА КАША (BAKED CORNMEAL)

1 горнятко кукурудзяного борошна
3 горнятка кип'ячої води
3 ложки масла
сіль

До кип'ячої води вкинути масла і трошки солі. Всипати потрохи борошна, мішаючи невпинно, щоб не було грудок. Варити около 10 хвилин. Коли згусне, всунути до гарячої печі на 350° на 20 хвилин. Подавати з вишкварками і звичайним сиром.

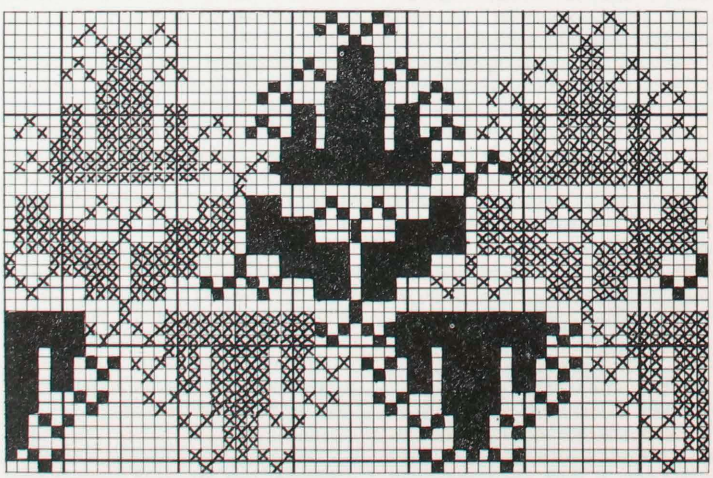

Буковинська вишивка, повіт Кимполунґ, село Джемини. Взірець вишиваний хрестиком у двох красках: ■ — чорна, × — червона. Блискучий мотив надається до декоративної подушки.

Музей Союзу Українок, Східня Філія.
Рисувала **Іванна Вахна**

Something to think about...

If you would like to have more information, free, you can pick up copies of these publications at most urban post offices.

PUBLICATIONS CANADA
P.O. Box 1986, Station B, OTTAWA, Ontario K1P 6G6

Please send me more information on the Constitution:

Explanation #16 ☐

Highlights #17 ☐

Please also add my name to the mailing list ☐

Name .....

Street ..... Apt. # .....

City/Town ..... Prov. .....

Postal Code .....

If they are not available at your post office please send this coupon.

Canada

ISSN 0380-2140

P S-10 JAN 81
PRONIUK MRS EMILIA
10813-111 AVE
EDMONTON ALTA
T5G 0C3

ЧИ ВИ ВЖЕ НАБУЛИ СОБІ

"UKRAINIAN CANADIANA"

Книга має 12 статтей про мистецтво, кераміку, Різдвяні та Великодні звичаї, куховарство, ткацтво, ношу, танці, писанки, вишивки, літературу, музику та дереворізьбу.

Книга, розміром 8½ на 8½ цалів, гарно оправлена в тверду полотняну оправу з золотим витиском.

Крім 100 стор. статтей, книга має велику бібліографію, понад 100 гарних кольорових фотографій із українських канадських ручних виробів, гарний папір і чистий друк.

ЦІНА В ПРОДАЖУ $12.00.

ПОШТОВА ОПЛАТА 50 центів.

ДРУКОВАНА В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ.

Замовлення висилайте на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

A 25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2